MARCIA EVANICK

Dimineața perfectă

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN.

ALCRIS

Capitolul 1

Pui de găină!

Erau mai mult de o duzină, plus două gâște, care alergau în toate direcțiile, într-un cotcodăcit infernal. Dar în primul rând copiii îi atraseră atenția lui Jason Ness; șapte puștani încercând să prindă orătăniile care parcă le făceau în necaz, într-o băltoacă plină de noroi. Râsetele și țipetele lor făceau să vibreze atmosfera altfel liniștită.

De fiecare dată când copiii reușeau să le încercuiască, păsările înnebunite țâșneau în toate direcțiile iar urmăritorii lor nimereau unde era noroiul mai mare.

Din locul unde se afla, Jason nu putea să deosebească băieții de fete, excepție făcând cea mai mare. Și era plină de noroi ca și ceilalți, dar ar fi trebuit să fii orb ca să nu-i remarci sânii împliniți sau linia rotunjită a coapselor. Fata căzu încă o dată în funduleț ei nostim și Jason zâmbi.

Unul dintre cei mai mici se apropie de cea căzută cu pași săltați și dădu drumul în spatele ei unui pui murdar de noroi pe care îl prinsese în zburătăceala din urmă cu câteva momente. Pentru o clipă piuiturile deveniră și mai puternice. Pe urmă, fata pufni în râs.

Un râs melodios, asemeni unui arpegiu. Ness trebui să facă un efort serios ca să se smulgă din contemplarea siluetei feminine. Doar nu venise de la mare distanță ca să se holbeze la asistenta doamnei McCormick, el venise cu un scop precis: să-și caute fata... Pentru că ea nu se afla printre năstrușnicii ăștia plini de noroi din cap până-n picioare, era sigur de asta.

După spusele doctorilor, Charleene rămăsese traumatizată în urma accidentului în care muriseră mama și tatăl ei vitreg. Deci nu putea să se joace cu ceilalți. Dar unde era oare?

În patru labe, mimând un monstru imaginar, supraveghetoarea îi adună pe rând pe cei mici. Unul dintre ei se avântă și-i sări în spate.

Ea se scutură și îndrăznețul se trezi pe jos, ceea ce îl îmblânzi subit. Apoi tânăra femeie se îndreptă spre un copil care stătea retras și a cărui prezență Jason nu o remarcase încă. Era o puștoaică micuță, nu părea să aibă mai mult de șase ani, agățată practic de gâtul unui

enorm dog german, cel mai mare pe care-l văzuse Jason vreodată. Îmbrăcată în blugi, bluză și adidași, părea cel mai curat copil din gașcă.

Ea să fi fost oare?

Tânăra femeie îi vorbi cu blândețe, deschizând brațele spre ea. Degeaba, pentru că cea mică, tremurând, se agăță și mai tare de imensul câine, după care privirea ei se întâlni cu cea a lui Jason. Văzându-i ochii, bărbatul avu un șoc. Erau exact ochii lui, de un gri-deschis, aproape argintii. Dumnezeule! Era fiica lui, Charleen. Porni spre ea neputând să scoată nici un cuvânt.

Erika își dădu seama imediat că micuța se uita la ceva. Zări cu coada ochiului un bărbat care intra pe poarta curții din spate și care se apropia... Nu!... E prea devreme! își spuse ea.

Tânăra femeie îl privi, cu mâna streașină la ochi. Ei, și ce? În definitiv, cu „bafta" ei obișnuită nu putea să fie decât el. Scrâșni din dinți dându-și seama în ce hal era de murdară de noroi. Nici ceata de copii care o înconjura nu arăta mai ca lumea.

Erika ar fi preferat să se ascundă dar acum era prea târziu ca să dispară. „Fruntea sus!" se încurajă singură. În definitiv, știuse de la început că va veni ziua când i-o vor lua pe Charleen.

Noul venit nu era nimeni altul decât Jasson Ness, tatăl fetiței. O dovedea uimitoarea lor asemănare.

Simțindu-se observat, bărbatul se crispă preț de o clipă. Avea cam un metru optzeci, purta niște pantaloni negri și o cămașă cu mânecă scurtă albă ca zăpada. Părul castaniu închis era puțin cam mare pentru un om de afaceri. Și, bineînțeles, avea aceiași ochi ca Charleen. Diferența cea mai frapantă între tată și fiică era zâmbetul care lumina chipul bronzat al tatălui. Fiica, ea nu zâmbea.

Erika își strânse buzele și scoase un fluierat. Imediat, toată puștimea se alinie în fața ei.

– Copii, avem o vizită. Toată lumea pe verandă. Travis, ajută-l tu pe Jake, te rog.

Tânăra o luă de mânuță pe Billy-Jo și porniră împreună spre locul stabilit. Ness îi urmă puțin încurcat. Nu mai întâlnise un asemenea simț al disciplinei de când făcuse armata la marină. Doamna McCormick merita felicitări pentru personalul ei.

Ajunși pe verandă tânăra femeie se întoarse.

– Sunteți Jason Ness, fără îndoială.

Cu un gest spontan, ea îi întinse o mână murdară ca naiba pe care și-o retrase imediat cu un zâmbet jenat.

– Hmm... îmi pare rău.

– Da, eu sunt, spuse vizitatorul. Domnișoara?

– Am vorbit deja la telefon de mai multe ori. Eu sunt Erika McCormick.

– Vreți să spuneți doamna McCormick?

– Într-adevăr.

– Scuzați-mi surprinderea, dar păreți... atât de tânără...

Îi adresă un zâmbet ademenitor; un zâmbet irezistibil. Erika avu brusc revelația apropierii acestui om, a prezenței lui senzuale, a interesului cu care o privea, a focului care-i ardea în priviri. Își umezi cu limba buzele uscate și-i răspunse cu primul lucru care-i trecu prin minte.

– Vă așteptam mai târziu.

Ness îi zări vârful roz al limbii. Observă, de asemenea, o pată de noroi uscat pe gâtul ei delicat. Privirea îi alunecă spre sânii care se profilau prin bluza murdară și un impuls de dorință îl cutremură subit. La naiba! Nu venise aici să facă pe curtezanul ci să-și întâlnească fiica. Suferise ca un câine ca să digere această surpriză: să fie tată de șase ani, fără să știe nimic...

– Îmi pare rău. Am fost nevoit să schimb avionul și n-am avut timp să vă anunț.

Micuța Billy-Jo o trase pe Erika de mână.

– Da, draga mea, ai dreptate. Mama e de neiertat. Trebuia să vi-l prezint pe domnul... Copii, iată-l pe domnul Jason Ness. Va deveni prietenul familiei noastre.

– Da, mamă, răspunseră în cor copiii.

– Domnule Ness, iată-i pe copiii mei. Pe gemeni îi cheamă Travis și Trevor. Ei sunt teroarea vecinilor. Să nu te lași înșelat de înfățișarea lor angelică.

Mâna ei fină se așeză pe părul blond al unui băiețel.

– El este Jack. Probabil că nu ați remarcat, dar Jack este nevăzător. Ceea ce nu-l împiedică să se descurce de minune pentru că are dezvoltate alte simțuri. De exemplu, e în stare să audă o frunză căzând la cinci kilometri de aici. Nu-i așa?

Pe chipul lui Jack apăru un zâmbet radios.

– Da, mamă.

– Încântat, spuse Jason.

– Pete este cel mai mare. După cum puteți constata, poartă un aparat acustic și... Dumnezeule! Pete sper că nu l-ai umplut cu noroi ca data trecută.

– Nu, am fost atent. Încântat să vă cunosc, domnule Ness.

– Plăcerea e de partea mea, Pete. Te-am văzut că ești tare priceput la prinsul puilor.

Băiatul roși de plăcere.

– Iată-l pe Andrew, care abia a împlinit patru ani. E puștiul cel mai curios din lume. Dacă se întâmplă să rămâneți singur cu el, aveți grijă. O să vă bombardeze cu tot felul de întrebări. Indiscrete, bineînțeles!

– Bună, Andrew!

– Bună! Tu o să fi tatăl meu?

Erika păli.

– Ce vă spuneam?

Jason zâmbi privindu-l pe micuț.

– Mă tem că nu este posibil, Andrew. Ce-ar spune soțul doamnei McCormick?

– Mama n-are soț. Doar copii, lămuri lucrurile Andrew ignorând privirile furioase ale Erikăi.

Ness o privi surprins.

– Fără soț? Doar copii?

– Sunt văduvă. Andrew, te rog... Acum, v-o prezint pe mezină: Billy-Jo, doi ani. Acum, învață să meargă singură la oliță cu condiția să fie aplaudată. Nu-i așa, draga mea?

Jason se așeză pe vine și mângâie părul fin și mătăsos al fetiței.

– Încântat, domnișoară. Ești la fel de frumoasă ca mama.

În timp ce bărbatul se ridica, Erika înghiți în sec, înainte s-o cheme cu blândețe pe fetița retrasă.

– Charleen, apropie-te, te rog.

Inima lui Ness încetă să mai bată. Fetița făcu un pas înainte, fără să-i dea drumul câinelui.

Dacă Cynthia, fosta lui soție, nu și-ar fi găsit sfârșitul în acel accident de mașină de acum șase luni,

ar fi strâns-o bucuros de gât. Supoziție absurdă, pentru că dacă Cynthia și al doilea ei soț n-ar fi murit, Jason Ness n-ar fi știut în continuare de existența fiicei lui.

Când primise convocarea de la un birou pentru protecția copilului, crezuse la început că era vorba de o neînțelegere. Prima discuție cu o asistentă socială nu reușise să-i înlăture neîncrederea. În ciuda numelui său care era trecut pe certificatul de naștere, Jason continuase să pună la îndoială această subită paternitate. Nu și-a dat seama de realitate decât după ce a văzut o fotografie a Charleenei: micuța era portretul lui leit, în afară de părul lung și expresia speriată de pe chipul ei.

Cu acea ocazie asistenta socială i-a vorbit pentru prima oară de problema Charleenei. De când aflase de moartea mamei sale și a celui pe care-l știa de tată, fetița nu mai rostise nici un cuvânt.

După accident, Charleen a fost plasată într-un orfelinat la Richmond. Starea ei înrăutățindu-se, a fost trimisă în Virginia, la Mountain Vien, la o doamnă McCormick. O persoană cu înaltă calificare, îl asiguraseră, și care obținuse ceva rezultate pozitive. După câteva discuții la telefon cu doamna McCormick, Ness luase în sfârșit hotărârea să-i facă o vizită copilului, înainte să încerce să-l ia cu el în Texas.

A lăsat firma de construcții pe care o avea în seama cumnatului său, Sam, și a urcat în primul avion.

– ... faceți cunoștință cu Charleen, spunea Erika. În martie a împlinit șase ani. Acum nu prea vorbește, dar într-o bună zi o să-i treacă.

Figura vizitatorului rămânea inexpresivă. Era imposibil să-i ghicești intențiile. Dacă ar fi luat-o pe Charleen, asta ar fi însemnat o lovitură de grație pentru progresele pe care le reușise cu atâta greutate.

Jason avu o pornire spre fetiță. Ar fi vrut s-o ia în brațe însă teama pe care i-o citi în ochi îl descurajă. Plin de ciudă, bărbatul se întoarse spre Erika.

– Charleen, spuse aceasta, arată-i-l domnului Ness pe Plume.

Charleen îl împinse înainte pe uriașul câine.

– Domnule Ness, vi-l prezint pe Plume, rosti ceremonios Erika. Plume o însoțește pe Charleen peste tot, au devenit nedespărțiți. În fiecare noapte doarme lângă patul ei. Nu-i așa, Charleen?

Fetița încuviință dând din cap.

– OK. Acum, că ați cunoscut toată gașca, ce-ați spune să alergați cu noi?

– Eu? Să alerg?

– Dacă ați avea un strop de bun-simț ați accepta.

Jason își privi hainele pătate de noroi.

– Nu stați prea bine la capitolul ăsta... Doamne! Dacă nu iau aminte n-o să izbândesc în misiunea mea pe această planetă.

– Care este...?

– Să descopăr de ce pământenii persevereză să facă copii pe care apoi îi strivesc cu autoritatea și exigențele lor.

– Și ați aflat?

– Bineînțeles.

Erika avea ochii verzi ca două smaralde.

– Ei bine, care e secretul?

– Patul!... Toată lumea la duș în afară de Charleene, continuă Erika. Charleen, ține-i tu companie domnului Ness în salon, te rog, cât lipsim noi.

Surprins, Jason o urmări cu privirea pe Erika. După câteva clipe, dându-și seama că Charleen și Plume îl așteptau, îi urmă în salon.

Interiorul luxos contrasta cu exteriorul modest. Locuința fusese renovată de curând. Prezența copiilor era vizibilă peste tot. Parchetul ceruit al holului era punctat de jucăriile abandonate în grabă de copii. Totuși, casa sclipea de curățenie.

Jason intră în salon urmându-i pe Charleen și Plume. În încăperea mare doar șemineul de epocă constrasta cu restul mobilierului care părea nou-nouț. Musafirul se așeză într-un fotoliu confortabil.

Charleene se așeză pe un taburet de pluș iar Plume, bineînțeles la picioarele ei. Jason privi gânditor spre câine. Într-adevăr, animalul părea să joace un rol important în viața fetiței. Fără îndoială că Plume era al Erikăi. Va trebui să-l ia și pe el acasă, în Texas? Și în cazul ăsta, Erika ar fi de acord să se despartă de el?

Ca să-și facă de lucru, Jason Ness tuși să-și dreagă glasul și se așeză picior peste picior. Îi era ciudă pe sine însuși. O dată cu fiecare minut care trecea, stânjeneala pe care o resimțea față de fiica lui devenea tot mai puternică. Degeaba își storcea creierii, nu găsea nimic să-i spună... nimic care ar fi putut să intereseze un copil de șase ani. Charleen îl privea pieziș. Jason trase adânc aer în piept și se lansă:

– Charly... citi noul-venit pe bluza micuței. Așa ți se mai spune ție?

Liniște. Doar doi ochi mari cenușii, atât de asemănători cu ai lui, care-l priveau fără să clipească. Ness schiță un zâmbet forțat.

– Plume te însoțește chiar peste tot?

O luminiță sclipi în ochii fetiței pentru o clipă. Dar numai pentru o clipă, după care privirea îi redeveni goală. Liniștea apăsătoare fu spartă de o cavalcadă pe scări, apoi unul dintre gemeni năvăli în salon, urmat imediat de celălalt.

– Cămașa mea! Dă-mi cămașa! țipă al doilea.

– E a mea, prostule!

Jason tocmai se întreba dacă nu era cazul să intervină ca să pună capăt ostilităților, când în salon intrară Pete și Jack.

– Doar n-o să începeți din nou! strigă Pete.

Jack interveni și el:

– Dacă mama te aude înjurând, o s-o pățești.

Andrew se strecurase neobservat în cameră.

– Mamă! Mamă! Pete a înjurat din nou! urlă el.

– Ține-ți gura, Andrew.

– Mamă, Pete iar a vorbit urât.

Ness era pe punctul să intervină, când văzu chipul palid al Charleenei luminându-se. I se păru că un zâmbet vag flutură pe buzele ei bosumflate. O amuza cearta la care asistau? N-a avut timp să elucideze întrebarea. Un trupșor durduliu, gol pușcă, apăru în prag, în timp ce vocea Erikăi tuna de pe scări.

– Billy-Jo! Întoarce-te imediat să nu răcești!

– Ala! anunță Billy-Jo radioasă.

– Ce-a spus? întrebă Ness, depășit de evenimente.

– Oala, îi traduse Travis sau poate Trevor. S-a dus singură la oală, așa că, trebuie s-o aplăudăm.

Toți începură s-o aplaude pe mica eroină. Toți în afară de Charleen. Curajoasa Billy-Jo se năpusti spre ea certând-o cu niște vorbe din care Ness nu înțelese

nimic. Charleen o mângâie pe cap și bătu și ea din palme. Inima lui Jason tresări. Era prima oară când își vedea fiica exteriorizând un sentiment.

Erika năvăli în salon ținând sub braț o legătură de haine.

– Billy-Jo, pe viitor să nu mai umbli dezbrăcată prin toată casa, ne-am înțeles?

Începu s-o îmbrace pe micuța stripteuză.

Jason o studia încântat. Dacă n-ar fi fost ochii de smarald și glasul, n-ar fi recunoscut-o. Supraveghetoarea plină de noroi din cap până-n picioare se metamorfozase într-o faptură adorabilă. Nu avea nimic din frumusețea clasică. N-avea nimic în comun cu silfidele care pozează pentru coperțile lucioase ale revistelor. Erika avea cam un metru șaizeci și era... perfectă! O femeie adevărată, cu rotunjimi acolo unde trebuia, cât trebuia.

Un păr bogat castaniu cu reflexe roșii în lumina soarelui, o piele ca petalele de crin, o gură... Senzuală, ironică, făcută parcă pentru sărutări. Jason își întoarse privirea.

– Mamă, Pete a înjurat din nou, spuse Andrew.

– Andrew, de câte ori trebuie să-ți repet să nu mai pârăști? Și tu, Pete! Vrei să nu mai primești desert?

– Nu, mamă.

– De data asta te iert, dar să știi că e pentru ultima oară. Și acum, la treabă! Toate hainele murdare în

mașina de spălat. După aceea puteți să ieșiți afară, cu condiția să nu vă murdăriți. Andrew, șterge-o! Billy-Jo o s-o ajute pe mama să pregătească cina. Domnule Ness, nu vreți o ceașcă de cafea?

– Cu plăcere, dacă-mi spui Jason.

– De acord, Jason. Eu sunt Erika.

Prin aspectul ei morden, bucătăria făcea notă contrastantă cu restul casei. Ness remarcă, printre altele, o mașină de spălat vase, un cuptor cu microunde și o gamă întreagă de aparate misterioase. În mijlocul camerei trona o masă de lemn masiv, având de o parte și de alta două bănci. Jason se așeză pe una din ele. Imediat Billy-Jo se cățără lângă el și începu să-și sugă degetul mare.

– S-a făcut, mamă, raportă Travis, sau Trevor, în orice caz unul dintre ei, punând în funcțiune o mașină mare de spălat rufe.

– Biscuiții sunt pe bufet, spuse Erika. Fiecare are dreptul la doi, pentru că nu mai e mult până la masă.

Ness băgă de seamă că nici unul dintre copii nu încercă să trișeze. La rândul ei, Charleen intră în bucătărie în compania nedespărțitului ei prieten patruped. Luă și ea doi biscuiți, din care unul i-l dădu lui Plume.

Văzând cele întâmplate, Erika începu să râdă.

– Charleen, dacă-i mai dai să mănânce, în curând săracul Plume o s-ajungă cât un elefant.

Lui Jason nu-i scăpă privirea complice a fetiței adresată Erikăi.

Femeia tocmai pusese în funcțiune filtrul de cafea când Billy-Jo își ceru dreptul.

– Biscuit...

– O clipă, draga mea.

– Mă ocup eu, interveni Ness.

Îi întinse doi biscuiți fetiței.

– Ți-ai făcut o prietenă pentru toată viața, spuse Erika așezând în fața lui Billy-Jo o cană cu lapte.

– Aș vrea ca toți să fie ca ea, oftă Jason.

Erika zâmbi.

– Îmi dau seama că nu e deloc ușor pentru tine. Cred însă că totul se poate îndrepta adoptând o tactică potrivită.

– Care ar fi această tactică?

Femeia îi dădu o ceașcă cu cafea și luă loc în fața lui.

– Primo, să cinezi cu noi astă-seară. Secondo, să rămâi câteva zile. Vecinii care au plecat pentru o săptămână la fiica lor au fost de acord să te lase să locuiești acolo câteva zile. Bineînțeles că o să mănânci cu noi la fiecare masă.

– De ce trebuie să mă exilez?

Erika lăsă ochii în jos.

– Aș putea să te găzduiesc, bineînțeles, dar n-ar fi bine.

– De ce? Îți ataci musafirii la miezul nopții?

Îi făcu plăcere s-o necăjească puțin și s-o vadă roșind.

– Nicidecum! Ascultă, Jason, sunt pe cale să încep demersurile ca să-i adopt pe Jack și Pete. Orice bârfă ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

– De ce nu pe Charleen sau pe ceilalți?

– Am știut de la început că Charleen are un tată. Altfel aș fi adoptat-o și pe ea. Cât despre ceilalți, nu mai are rost.

– De ce?

– Pentru că sunt ai mei.

Ness ridică o sprânceană.

– Toți?

– Sunt doar patru.

– Cu toate astea n-ai nimic dintr-o mamă eroină.

– Poate, dar în momentul de față, am șapte copii în grijă. Ai ceva de obiectat?

– Nimic. Cu siguranță ești o mamă excelentă pentru o familie numeroasă.

Jason își cântări din priviri interlocutoarea care, jenată de indiscreția lui, se grăbi să-și termine cafeaua după care se ridică luând-o de mânuță pe Billy-Jo.

– Urmează-mă, spuse sec anfitrioana. Am să-ți arăt casa vecinilor.

Erika se îndreptă spre ușa din spate.

Capitolul 2

Întins în patul lui, Jason Ness nu reușea să închidă ochii. Avea în minte prea multe impresii, prea multe imagini. Ce zi! ...Amintirea cinei îi aduse zâmbetul pe buze. Până acum nu se așezase niciodată la masă cu șapte copii. Cina s-a desfășurat într-o veselă dezordine și Jason simțise în fiecare clipă relațiile de afecțiune care-i legau pe membrii familiei.

Tocmai înghițise a doua îmbucătură de friptură când s-a dezlănțuit uraganul.

– Mamă, Travis mi-a tras un șut!

– Nu-i adevărat!

– Travis, nu-l mai necăji pe Trevor!

– Poftim?

– Nu-i vorba despre tine, Pete. Verifică-ți aparatul.

– Mamă, Andrew și-a băgat degetele în piureul meu!

– Erika, Billy-Jo își bagă părul în piure.

– Billy-Jo, draga mea, nu mai face așa.

– Furculița mea... cine mi-a luat furculița?

– Băieți, dați-i înapoi furculița lui Jack. Nu-i frumos ce faceți.

– Dar mamă...

– Andrew, fii ascultător, te rog.

– Mi-a pus sos de carne în mazăre.

– Jack?

– Încercam să-mi găsesc șervetul.

– Erika, Billy-Jo se sufocă!

– Nu, Jason, ăsta e felul ei de a spune că nu-i mai e foame.

– Dar uite-o cum s-a înverșit!

– Nu-ți face griji, ne-a obișnuit cu figura asta.

Charleen mânca în liniște, cu un aer absent. Nimic din ce se întâmpla la masă părea că n-o interesează. Și totuși, o dată sau de două ori, Ness surprinse pe chipul fetiței un început de zâmbet, dispărut imediat. Așadar, copilul înțelegea perfect tot ce se întâmpla în jurul lui numai că rămânea retras în propria lui carapace.

La sfârșit, toată lumea participă la strânsul mesei după care, toată familia se adună în salon. Ness le citi copiilor câteva pasaje din Robinson Crusoe. Timpul a trecut fără să-și dea seama și la un moment dat a auzit-o pe Erika:

– La culcare, copii!

Ness urcase pe scări. La etaj erau două camere mari pe stânga. Prima avea un tapet cu jucători de base-ball și perdele de creton albastru la ferestre. Era camera gemenilor. Următoarea cameră, mai spațioasă, cu perdele albastre și același tapet cu jucători de base-ball, o împărțeau Pete, Jack și Andrew.

În timp ce Erika le însoțea pe Charleen și Billy-Jo în camera lor pe partea cealaltă a culoarului, Travis și Trevor profitaseră să-i arate lui Jason camerele lor: câteva cutii de pantofi pline cu fotografii ale celor mai buni jucători de base-ball. Pete se duse să-și caute și el cutia. A lui era plină doar pe jumătate pentru că el abia începuse să colecționeze.

– Ghiciți ce am aici, se auzi glasul lui Jack.

Băiatul stătea în pragul ușii cu mâinile la spate. Ness luă o mină gânditoare.

– N-am idee... fotografii?

– Nici vorbă. Un orb n-are nevoie de fotografii pentru că nu poate să le vadă!

Jack nu părea deloc complexat de handicapul lui. Din contră, părea perfect integrat în sânul acestei mari familii. Fără îndoială că din cauza asta uitase că pușiul era nevăzător.

– Mă las păgubaș, oftă Jason.

Jack îi arătă atunci surpriza: o minge de base-ball cu autografele a zece jucători de la Philadelphia Phillies.

– E grozavă! exclamă Ness sincer impresionat. Cum ai făcut rost de ea?

– E de la unchiul Frank, interveni unul dintre gemeni. E fratele mamei. Locuiește în Philadelphia dar călătorește tot timpul. El ne-a trimis tot ce ai văzut aici. Când am primit mingea toți am hotărât că trebuie să fie a lui Jack.

Mișcat de acest gest, Jason își drese glasul și spuse:

– Da. Cred că ați luat cea mai bună hotărâre.

Îmbrăcată în pijama, Billy-Jo intră hotărâtă în cameră și se cățără în pat lângă Jason. În urma ei intră Charleen însoțită de nelipsitul Plume și rămase în picioare într-un colț.

În prag apăru silueta Erikăi.

– Hai băieți. Nu v-ați dezbrăcat încă? Mai repede!

Fiecare plecă spre dulapul lui. Erika îl privi pe Jason, care stătea liniștit pe marginea patului, cu Billy-Jo lângă el. Ai fi crezut că era acolo dintotdeauna, că făcea parte din familia lor.

„Ai grijă, îți trec prin cap gânduri periculoase!" își spuse în sinea ei. Jason era tatăl lui Charleen. Locuia în Texas și, cel mai important lucru, trebuia să se întoarcă acolo în curând.

– Charleen, spuse Erika, de ce nu o iei și pe Billy-Jo să-i arăți camera voastră lui Jason? Arătați-i-o și pe Cenușăreasa, dar aveți grijă să nu-l muște.

Camera fetelor avea ferestrele către curte. Era decorată în culori pastel în care rozul predomina. Charleen se aplecă deasupra unei lăzi din care scoase un hamster.

– Bănuiesc că aceasta e Cenușăreasa? întrebă Jason.

Charleen încuviință dând din cap.

– E foarte draguță. Pot s-o mângâi și eu?

Fetița strânse la piept mica vietate și clătină energic din cap în sens negativ.

– De acord, n-am s-o mângâi. N-o să-i fac nici un rău. Și nici ție, spuse încet bărbatul.

Billy-Jo îl apucă de degetul mic cu mânuțele

– Mușcă! exclamă micuța.

– Da, înțeleg. Mă mușca dacă puneam mâna pe ea.

Charleen făcu semn că da.

– Ei bine, mulțumesc că m-ai prevenit.

Radiind de fericire, Billy-Jo îi arătă o păpușă care era jumătate cât ea.

– Pa...pu...ta.

– Vrea să spună păpușă, precizează unul dintre gemeni care tocmai apăruse în cameră, îmbrăcat în pijama. Încă nu vorbește bine dar mama ne-a spus să nu ne facem griji pentru că într-o bună zi o să ne rugăm Celui de sus s-o facă să tacă.

Râzând, Jason se duse în camera băieților unde Erika tocmai îl pupa pe Andrew.

– Noapte bună, dragul meu. Fii liniștit.

– Da, mamă. Noapte bună, Jason.

– Noapte bună Andrew, Jack, Pete.

Răspunseră toți în afară de Pete.

– Pete nu te aude, precizează gazda.

O urmă în camera gemenilor.

Tânăra îl sărută pe băiețelul instalat în patul de deasupra.

– Noapte bună, Travis.

– Eu sunt Trevor.

– Ei bine... noapte bună, Travis, murmură Erika aplecându-se spre patul de jos.

– Eu sunt Trevor.

Erika oftă.

– Doamne... Acum, fetele. S-au culcat deja.

Billy-Jo părea pierdută în mijlocul păpușilor și animalelor ei de pluș. Un sărut delicat al Erikăi pe obraz o făcu să zâmbească. Ness se apropie de patul Charleenei. Inexplicabil, în prezența fetiței lui parcă era blocat. Erika o sărută pe Charleen și-l mângâie pe cap pe câine.

– La revedere, Plume. Te las să ai grijă de fetele mele.

Îl privi pe Ness apropiindu-se de patul fetiței și sărutând-o. Nici o reacție din partea Charleenei. Erika sesiză că mâinile bronzate ale bărbatului tremurau ușor. Avea umeri lați și coapse înguste. Dădea impresia de vigoare.

„Doamne, și tu, Sfinte Petre, nu-mi faceți farse răutăcioase.” Se rugă Erika în sinea ei.

Jason se grăbi să iasă din cameră.

Erika stinse lumina. Îl ajunse din urmă pe scări. El avea ochii inundați de lacrimi cu greu stăpânite.

– Cred că avem amândoi nevoie de un păhărel. Hai să mergem în salonul meu personal, vrei?

– Excelentă idee, mormăi Jason.

Încăperea era în celălalt capăt al culoarului, în aripa opusă bucătăriei. Erika deschise o ușă cu două canaturi intrând într-o încăpere cu tavanul înalt, somptuos decorată și tapetată în întregime cu mătase bleu pal. În imensul cămin de marmură erau câteva buturugi. Erika se îndreptă spre biblioteca roșu-acaju plină de cărți și deschise un geam glisant.

– Ce vrei?

– Ai scotch?

– Cu sau fără gheață?

– Fără.

Își servi oaspetele, după care își turnă și ea un pic de coniac. Așezat pe canapeaua Empire, Jason se uita în fundul paharului său de cristal. Erika se așeză pe un fotoliu comod și căută un subiect de discuție banal înainte de a ajunge la Charleen.

– Uite. Încăperea asta e grădina mea secretă.

– Chiar așa?

– Da. Copiii n-au voie aici. Te surprinde?

– Nu. Ai dreptul să ai domeniul tău și acesta e minunat. Cred că a costat o avere.

– M-a costat mult timp. Când am cumpărat casa, salonul era aproape la fel ca acum. Am terminat cu mâinile mele decorarea... o parte de tapet, plus tapițeriile pentru fotolii. Și pe urmă, biroul.

Biroul despre care venise vorba, o raritate, ar fi stârnit invidia oricărui anticar. Jason ridică o sprânceană, mirat.

– Ai retușat biroul?

– Am făcut retușuri aproape peste tot în casă. Îmi place să meșteresc. Am atacat și etajul al doilea cu câtva timp în urmă.

Jason o privi neîncrezător.

– Doamna Perfecțiune n-a dat nici un rateu?

– Chiar mai multe.

Bărbatul zâmbi. După o tăcere prelungită, el întrebă:

– Crezi că Charleen o să vorbească din nou?

Erika îl privi atent ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Apoi se ridică, se duse la birou și se întoarse înarmată cu un dosar pe care i-l întinse lui Ness.

– Iată toată povestea Charleenei. Citește-o, în timp ce eu mă duc să fac o cafea. Mă întorc imediat.

Când femeia dispăru, Jason deschise încet dosarul. Ideea că viața fiicei sale era rezumată în câteva pagini de dosar îl făcea să fie nervos.

Erika se întoarse după două minute. Îl găsi pe Jason în picioare în fața ferestrei privind afară. Își dădu seama că era tulburat și când se întoarse îi citi în priviri confuzia. În cele din urmă, el duse paharul la gură și bău îndelung.

– OK. Am parcurs textul ăsta împănat cu termeni tehnici. Poți să mi-l traduci?

Erika servi cafeaua, apoi se așeză.

– Cred că Charleen s-a retras în sine pentru că se simte vinovată. Fără să bag mâna în foc pentru asta, cred că Charleen se simte răspunzătoare de accidentul care a cauzat moartea mamei sale și a tatălui ei vitreg.

– Cum e posibil acest lucru? Ea nici n-a fost în mașină.

– Bineînțeles, dar avem de-aface cu un copil de șase ani, nu cu o persoană adultă. Nimeni, în afară de Charleen, nu știe ce s-a întâmplat înainte de accident. Din câte am putut să-mi dau seama, a avut loc un incident înaintea dramei. Dar ce? Poate că i-a auzit pe părinți certându-se. Poate chiar ea a fost subiectul acestei dispute. Se întâmplă de multe ori, dar cine poate ști ce e în mintea unui copil... Atunci când a venit asistenta socială să-i spună că părinții ei erau

morți, trebuie să se fi simțit extrem de vinovată. După informațiile mele, Charleen a crezut tot timpul că Richard era tatăl ei bun.

Jason își trecu nervos mâinile prin păr.

– Cum o să-i spun că eu sunt tatăl ei? Cum o să pot deschide discuția pe tema asta?

– E o chestiune de timp.

– Cât timp?

– Atât cât va trebui. Trebuie să-ți reamintesc că avem de-a face cu un copil mic, domnule Ness. Copilul tău.

Erika așeză ceașca goală pe tavă cât putu de calm, după care degetele ei fine se crispară pe brațele fotoliului. Jason o urmări cu atenție, observă o mică scânteie în ochii ei, remarcă roșeața care-i coloră obrajii și gâtul.

– Acum știu de ce ai părul roșu, care e atât de frumos, spuse bărbatul râzând. Pentru că ai un temperament coleric. Nu contează cât va dura până s-o auzim pe Charleen vorbind. Sunt neliniștit din cauza ei, asta-i tot. Acum liniștește-te și spune-mi ce trebuie să fac. Nu știu cu ce să încep.

Se întrebă dacă ochii verzi ai femeii erau la fel de strălucitori și când făcea dragoste. I-a trebuit un efort supraomenesc pentru a-și alunga din minte acest gând.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai spus că am păr frumos, murmură Erika evitându-i ochii și zâmbetul seducător care o fermeca. Dar să revenim la oile noastre. Nu mă gândesc decât la momentul prielnic când să-i spunem că tu ești tatăl ei. Mi se pare că mai întâi trebuie să învețe să te cunoască, chiar dacă nu va fi ușor... Prin urmare, trebuie practic să trăiești aici, cu noi. Vei mânca cu noi, o vei conduce pe Charleen la școală, o vei ajuta să-și facă lecțiile. Aș vrea să se obișnuiască cu tine înainte de a lansa bomba. Singura problemă ar fi ceilalți copii...

– Pentru mine n-ar fi greu. Nu uita că ți-am cerut chiar să dorm aici.

Erika îl ignoră ca o regină.

– Vei fi hrănit și spălat. În schimb, mi-ar plăcea să-i tratezi pe toți șapte la fel. Ei nu știu că ești tatăl Charleenei și orice favoritism i-ar afecta. Pete și Jack sunt într-un moment dificil al vieții lor; nu au nevoie de o neliniște în plus. Adopția lor este sigură dar asta nu-i poate împiedica să mai aibă unele îndoieli. O vei răsfăța pe Charleen după ce o vei duce acasă, în Texas.

– Am înțeles. Fără favoritisme. Dar ce îndoieli mai au Jack și Pete? Nu le place aici?

– Ba da, sunt sigură de asta. Totuși ei nu înțeleg din ce cauză m-am hotărât să-i adopt. Jack a fost deja

în mai multe orfelinate, însă n-a putut găsi niciodată o familie care să-l adopte. Nimeni nu vrea să adopte un copil orb. Are deci dreptul să-și pună întrebări în legătură cu adevăratele mele motive.

– Și Pete?

– Pete nu s-a născut surd. Boala lui a apărut când avea doi ani. S-a întâmplat când era într-un orfelinat. În rest, povestea lui seamănă cu a lui Jack. Nimeni nu voia un copil surd și nimeni nu l-a menajat. Așa se face că băieții s-au obișnuit să fie desconsiderați.

– Și tu, Erika? Tu n-ai unele temeri?

– Bineînțeles că am și eu. Și încă o sumedenie. Prima ar fi că îi primesc într-un cămin unde n-au un tată. Dar la urma urmei, mai bine un singur părinte decât nici unul.

– Frumos exemplu de nepăsare.

– Nu chiar! Am crezut întotdeauna că dragostea pe care o dăm o primim înapoi.

Jason o privi cu o expresie care o făcu să schimbe subiectul.

– Mâine, micul dejun e la ora opt. După aceea, mergem la biserică. Ești invitatul nostru.

Erika se ridică, brusc nerăbdătoare să-l vadă pe Jason ieșind din casă. El o imită. Fără nici un cuvânt în plus, ea îi făcu semn s-o urmeze în bucătărie. Ieșiră pe ușa de serviciu și traversară curtea până în veranda vecinilor. Afară se răcise și Erika se zgribuli puțin.

– Mai ai nevoie de altceva?

– Da, bineînțeles că mai am, răspunse el grăbit.

Înainte de a se putea dezmetici, tânăra se trezi în brațele lui Jason, îi simți buzele pe obraz, apoi pe gură. Își propti palmele în pieptul lui puternic cu intenția să-l respingă dar, dintr-un motiv necunoscut, făcu exact contrariul.

Simțind-o răspunzându-i sărutului, Jason fu străbătut ca de un curent electric. Intenția inițială, aceea de a o săruta prietenește pe obraz, a fost spulberată de elanul impetuos al dorinței. Încins, bărbatul insistă până când buzele femeii s-au deschis sub presiunea buzelor lui. Când Erika își încolăci brațele în jurul gâtului lui, Jason nu-și putu stăpâni un geamăt și o strânse și mai tare în brațe. Prin hainele care-i despărțeau îi simți sfârcurile întărindu-se. O strânse și mai tare, făcând-o să-i simtă pasiunea pentru ea Erika reacționă cu un geamăt surd care-l aduse pe Jason în pragul extazului.

Avu totuși un moment de luciditate. Doamne, ce era gata să facă cu femeia care se purta cu Charleen ca o mamă... Descumpănit, el îi dădu drumul.

– Se pare că avem o mică problemă.

Erika se mulțumi să-l privească cu o undă de decepție în ochii verzi. Jason se aplecă și o sărută ușor pe vârful nasului.

– Pe mâine, spuse el.

Glasul îi era schimbat. Se răsuci pe călcâie și porni hotărât spre casă.

Erika se trezi mai târziu ca de obicei. Nu era nimic nefiresc după ce toată noaptea se răsucise în pat. Nu reușea să dea un nume comportamentului ei din ajun. Nu-l acuza pe Jason Ness. Ea nu avea nimic dintr-o liceană și, în câteva rânduri, deslușise o sclipire insolită în ochii vizitatorului nocturn. Că ajunsese să o sărute, era urmarea firească emoțiilor de peste zi – o zi dificilă, recunoștea și ea.

Nu. Ceea ce i se părea exasperant era intensitatea propriei sale dorințe. Erika avea treizeci de ani, cinci ani de căsnicie, și niciodată nu sărutase un bărbat cu atâta patimă.

Își aduse aminte de Brad, soțul ei, de fapt, prietenul ei cel mai bun. Căsătoria însemnase începutul unei perioade de liniște sufletească și stabilitate în viața ei. Nu s-au certat niciodată. Oricare ar fi fost neînțelegerile dintre ei, căutau rezolvarea pe cale amiabilă, prin discuții. Întotdeauna se întâmpla că unul ceda în fața argumentelor celuilalt. Brad a vrut să locuiască la Richmond. Erika a acceptat. Ea și-a dorit mai mulți copii. Brad a fost de acord. Nașterea gemenilor a însemnat o mare bucurie pentru ei. După ce a apărut și Andrew, Brad a spus că era timpul să se oprească. Erika a insistat să mai încerce o dată să aibă o fată. Era din nou însărcinată când Brad a murit într-un accident de mașină.

Relația lor fizică fusese firească, pur și simplu erau mulțumiți unul de celălalt. Erika nu ajunsese niciodată pe culmile extazului despre care se vorbește în cărți. Ba chiar râdea. „Literatură", își spunea când citea confesiunile pasionale ale altor femei.

Acum nu mai știa ce să creadă. Fără îndoială, reacția ei neașteptată la sărutul acestui bărbat se datora faptului că nimeni n-o mai sărutase de mult timp. În orice caz nimeni care să semene cu Jason Ness.

Trezit deja de o oră, spălat, ras și îmbrăcat, Ness se uita pe fereastră. Gemenii îmbrăcați de sărbătoare, ieșiră în curte. Începură să împrăștie puilor grăunțe pe care le luau din doi saci de hârtie maro. Tocmai își terminaseră proviziile când a ieșit din casă și Jason.

– Bună dimineața, copii. Mama s-a trezit?

– Da. E în bucătărie.

S-au apropiat împreună de casă. Un miros apetisant de cafea și de șuncă îi gâdilă nările. Jason, se opri în prag, sprijinindu-se de tocul ușii. Charleen, așezată la masă, mesteca liniștită cu nelipsitul Plume la picioarele ei. Jason nu se putu abține să zâmbească. Erika purta un pulovăr deschis în față, care-i acoperea fesele. Părul lung îi cădea pe spate. Era desculță și avea unghiile lăcuite cu roșu.

Tânăra femeie se chinuia să toarne sucul dintr-o cutie de carton într-o carafă de sticlă. Jason se îndreptă spre ea. Erika prinse mișcarea cu coada ochiului. Mâna începu să-i tremure. Sucul de portocale o împroșcă pe pulovăr și era cât pe ce să răstoarne coșul cu ouă și vasul de sticlă. Din doi pași Jason apăru lângă ea și prinse de sticlă.

– Bună, Erika.

Vocea lui era gravă, intimă.

– Te-ai trezit înaintea mea.

Copleșită, Erika îl privi hipnotizată parcă, uitând de șunca ce sfârâia în tigaie și de pata de juc de portocale de pe pulovăr. „Doamne, își spuse în sinea ei, îmbrăcat în costum e și mai seducător". Bărbații i se păruseră totdeauna ridicoli îmbrăcați în haine de duminică. Însă cu Jason, altfel stăteau lucrurile. Jurai că se născuse în smoching. În ochii lui văzu aceeași dorință ca aseară. Se vedea că abia așteaptă s-o sărute.

Ea ar fi dat zece ani din viața ei ca să fie singură cu el.

– Erika...

– Daa?

– Dacă te mai uiți așa la mine, o să te violez în mijlocul bucătăriei... și cu martori.

Ochii lui cenușii aveau acum o privire sălbatică, ceva primitiv.

Într-o primă fază, o succesiune de imagini incoerente se perindaseră prin mintea Erikăi. Un soi de vis

cu ochii deschiși, în care se vedea pe jos, strâns îmbrățișată cu Jason Ness. Apoi, grozăvia visului o lovi ca un bici de foc. Dar ce se-ntâmpla cu ea? Nu-l cunoștea pe acest individ nici de douăzeci și patru de ore și ardea deja de dorința de a i se dărui acolo, în bucătărie. Era de necrezut.

Erika încercă să zâmbească și mormăi ceva greu de deslușit. Fără să mai aștepte răspunsul lui Jason, ea bătu în retragere.

Acesta oftă înciudat. Trase deoparte tigaia în care șunca era gata să se ardă și începu să spargă ouăle într-un bol de sticlă. Ziua promitea să fie interesantă.

Jason era mândru de el. Nu pregătise niciodată nouă porții de omletă și se descurcase foarte bine cu copiii. Erika apăru din nou spre sfârșitul micului dejun. Era îmbrăcată într-o rochie sexy galben-aurie, încheiată în față cu mulți năsturași ca niște perle, o centură asortată îi cuprindea mijlocul subțire iar în picioare avea sandale de piele galbenă.

Părul pieptănat pe spate i se revărsa liber pe umeri. Machiajul discret îi scotea în evidență verdele-smarald al ochilor. Astfel gătită, avea un aer rece și sofisticat pe care Jason nu i-l cunoștea. O prefera îmbrăcată în treningul de jogging, murdară de noroi, dar cu privirea de jăratic.

– Mâncarea ta este în cuptorul cu microunde, spuse amabil bucătarul ad-hoc.

Încă o dată, ea fu afectată de zâmbetul lui irezistibil. Îi zâmbi la rândul ei.

– Mulțumesc, Jason. N-ar fi trebuit să pregătești micul dejun.

– A fost o adevărată plăcere. Și pe urmă... muream de foame.

Ochii lui cenușii spuneau clar că îi era foame de ea. Erika nu răspunse. Se grăbea să ajungă la biserică.

Așezat lângă Erika, Jason n-a înțeles nimic din predica duminicală. Întreaga lui atenție se concentra asupra unui singur lucru: o venă mică ce se zbătea pe gâtul însoțitoarei lui. O pulsație imperceptibilă care-i trăda starea de spirit. Ness trase în piept parfumul femeii. Era o mireasmă de iasomie.

– „Ploaia de vară"... murmură el.

Erika se întoarse spre el întrebătoare. Nu se auzea nici un ropot de ploaie căzând pe acoperișul bisericii.

– Poftim?

– Parfumul tău. Iasomie și ploaie de vară...

Ea întoarse repede capul. Dar Ness văzu cum roșise în obraji și vena de pe gât pulsează mai repede.

Capitolul 3

Sfârșitul slujbei a însemnat pentru Erika o mare ușurare. Acum nu mai avea decât o singură dorință: să-i ducă pe copii înapoi acasă. Știa foarte bine că bârfele începuseră deja. Cum putea să explice prezența lui Jason Ness? Să le spună adevărul? Știrea ar face înconjurul orășelului în mai puțin de o oră. Exista riscul să afle și Charleen. Nu, era prea riscant.

Cei șapte copii ieșiră din biserică urmați îndeaproape de doamna Ballinski. Femeia cu limba cea mai ascuțită din oraș reușea cu greu să-și ascundă surescitarea. Avea fața congestionată și respira greu.

– Bună ziua, Erika, bună ziua, copii.

Ochii ei mici și sfredelitori se opriră asupra lui Ness.

– N-am avut plăcerea să-l cunosc pe domnul acesta...

Erika deschise gura să înceapă o poveste cu agentul de asigurări, dar Andrew i-o luă înainte.

– E Jason. Stă cu noi.

Doamna Bellinski se întoarse spre Erika și începu morala:

– Ei bine, e clar ca lumina zilei, Erika, le dai micuților un exemplu deplorabil.

Jason făcu un pas înainte. Nimeni n-avea dreptul s-o insulte pe Erika.

– Ba dimpotrivă, doamna McCormik le dă copiilor ei o educație perfectă, declară el. De fapt, eu locuiesc pentru două săptămâni în casa de alături. Sunt doar un prieten, stimată doamnă. N-are rost să trageți concluzii pripite. E clar?

Urmă o liniște apăsătoare, timp în care Erikăi îi venea să intre în pământ de rușine. Era mai rău decât își închipuise. I se părea că aude deja zvonurile circulând prin oraș.

– Îmi pare rău, domnule... spuse bătrâna țâfnoasă, privindu-și atent interlocutorul.

– Ness. Jason Ness.

– Scuză-mă te rog, domnule Ness. N-aveam intenția s-o critic pe Erika. Recunosc că am fost puțin șocată când Andrew a spus că locuiți sub același acoperiș. Trebuie să mă înțelegeți...

– Vă înțelegem, doamnă Ballinski, interveni Erika zâmbind crispat.

– Cu atât mai bine. Atunci, vă las... O clipă, domnule Ness, ce fel de prieten ești?

– Eu și Erika corespondăm de doi ani, răspunse Jason cu o mină nevinovată. După atâta timp am vrut s-o cunosc personal. I-am cerut patronului două săptămâni de concediu și am venit aici.

Erika începu să tușească și Jason o bătu pe spate. Doamna Ballinski îi privi pe amândoi zâmbind încântată.

– Corespondați de doi ani? Ce romantic! La revedere, trebuie să mă grăbesc. Pe curând, domnule Ness... Erika.

Femeia porni în grabă spre un grup de bătrâne care o așteptau. Erika se uită la Jason. Din cauza tusei, avea ochii umezi.

– Corespondăm! repetă ea.

– N-am găsit altceva mai bun. Ce romantic, adăugă el imitând vocea nazală a venerabilei cumetre.

Erika îl privi furioasă.

– Jason Ness, o să te omor!

– Aici? În fața sărmanilor copii? A doamnei Ballinski și prietenelor ei? În fața reverendului?

Erika ridică din umeri și făcu stânga-mprejur nervoasă. La mijlocul drumului până la mașină, se opri brusc. Apoi, dând capul pe spate, începu să râdă. În clipa următoare, Jason era deja lângă ea cuprinzând-o cu un braț de umeri.

– Asta înseamnă că m-ai iertat?
– Bineînțeles. N-am corespondat niciodată.
Se întoarse spre copiii care rămăseseră în urmă.
– Ultimul la mașină e un mototol! strigă Erika
Toți porniră în trombă spre mașină.

După-amiaza era programată pentru base-ball. Jason mătură cu privirea câmpul verde unde copiii se antrenau să arunce mingile. Toți erau îmbrăcați cu niște tricouri pe care scria „Farley, Pompe Funebre". Ciudat nume pentru o echipă, își spuse Jason. Puțin mai devreme o întrebase pe Erika în legătură cu echipamentul acesta, dar ea se eschivase cu un vag „aduce noroc".

Și ea îmbrăcase un asemenea tricou care în plus avea scris pe piept cu litere de foc „Antrenor". Părul ei roșcat prins într-o coadă de cal țâșnea de sub cască.

Jack, Billy-Jo și Charleen, care nu participau la joc, stăteau deoparte. Plume își pusese capul pe genunchii Charleenei. Jason le făcu semn cu mâna.

Erika se duse la mijlocul terenului și bătu din palme ca să le atragă atenția. Când se făcu liniște ea le spuse pe șest copiilor:

– Am o veste bună, domnul Ness a fost de acord să mă înlocuiască la antrenament. Dacă nu-și amintește cum vă cheamă pe fiecare, aduceți-i voi aminte... Bine, acum, luați-vă bâtele și mănușile și fiți pregătiți.

Imediat, cei patru puști își ocupară pozițiile.

– Jason, ia mănușa mea, spuse Erika arătându-i cu mâna o mănușă veche de piele. Bănuiesc că, pentru început, ar fi bine ca băieții să-ți arate ce știu, de acord?

Înainte ca cel întrebat să poată răspunde, Erika aruncă prima minge. Cel aflat în față la bătaie lăsă mingea să treacă și prinzătorul la fel. Erika o lansă și pe a doua. În timpul mișcării ample, Jason avu răgazul să admire rotunjimile voluptuoase ale sânilor ei. Își scutură capul încercând să alunge gândurile nebunești care nu-i mai dădeau pace.

Proiectilul descrise o traiectorie sub forma unui arc de cerc în lumină. Încă o dată, jucătorii de la primire au ratat ținta mișcătoare. Jason luă imediat cuvântul.

– OK, băieți, începem din nou. Dacă am înțeles bine, vă pricepeți să manevrați bâtele. În schimb se pare că aveți probleme să prindeți mingea... Travis, vrei să-i dai mamei tale mănușa? O să vă arătăm noi cum trebuie făcut.

– Dar, Jason... bombăni Travis.

– Jason ridică din sprâncene și puștiul se supuse. Erika luă mănușa cu precauție, de parc-ar fi fost o bombă.

– Jason, vreau să vorbim puțin, spuse ea încet să n-o audă ceilalți.

– Erika, du-te și așază-te cuminte lângă faza unu, în loc să vorbești.

Un soi de rumoare străbătu echipa. Tânăra se îndreptă cu inima îndoită spre locul care-i fusese indicat. Își luă locul cu aerul unui condamnat care se pregătește să urce pe eșafod.

– Uitați-vă, continuă Jason adresându-se copiilor. Am să arunc mingea foarte sus. Erika va fi exact sub traiectoria mingii și o va prinde.

Zis și făcut. Restul se desfășură repede. Mingea de pielea zbură cu viteză și după ce atinse punctul culminant, traiectoria ei urmă o curbă descendentă. Erika se poziționase bine pentru prindere, numai că ținea ochii strâns închiși și cu mâinile își apăra capul.

Mingea căzu chiar în fața ei, fără s-o atingă, țopăi pe gazon de trei-patru ori, după care se opri. Jason, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, deschise gura dar nu reuși să articuleze nici un sunet. Râsetele băieților l-au readus la realitate. Se părea că toată lumea, în afară de el, știa că Erika se temea de acest exercițiu. Tânăra femeie îl privi dezolată.

Revenindu-și din clipa de surpriză, Jason se alătură și el corului de râsete. Râdea chiar cu atâta poftă încât îi dădură lacrimile. Se șterse cu dosul palmei, lăsând o dâră negricioasă pe obraz. Erika luă mingea de unde se oprise și se apropie de el cu demnitate. Începu prin a-l fulgera din priviri, dar asta avu darul să-i sporească și mai mult buna dispoziție a antrenorului ad-hoc.

– N-are rost să râzi prostește, îl mustră ea serioasă. Ai sau nu de gând să continui antrenamentul copiilor?

Jason făcu un efort supraomenesc să se stăpânească.

– Da... păi... bineînțeles, reuși el să articuleze răgușit.

– Bine!

Erika își studia interlocutorul cu ochii mijiți. Bărbatul încerca să rămână serios, dar un râs înăbușit îl scutura. Ca să-l potolească, Erika recurse la un șiretlic. Îi făcu discret cu ochiul și-i spuse încet, cu un aer conspirativ:

– Nu te uita imediat, dar să știi că ai fermoarul desfăcut la pantaloni.

Jason simți cum se înroșește până în vârful urechilor, în timp ce ea îi întoarse spatele, depărtându-se. Instinctiv, duse mâna la șliț. Bineînțeles, îl mințise.

I-ar fi plătit-o scump, strângând-o în brațe și ștergându-i cu sărutări surâsul victorios. Dar ea avea noroc că erau copiii de față.

Erika își întinse picioarele care o dureau și oftă ușurată. Întinsă comod pe șezlong, cu o ceașcă de cafea în mână, se bucura din plin de liniștea serii. Atmosfera era plăcută, deși în grădină era puțin cam răcoare.

După o zi obositoare, copiii dormeau, în sfârșit. Cu ochii mijiți îl examina pe Jason, întrebându-se la ce-ar fi putut să se gândească. La sărutul de ieri? La grătarul de acum o oră?

Cu ochii închiși acum, îl revedea frigând cotletele de oaie, spre marea bucurie a copiilor. Erika nu se descurcase niciodată cu grătarul. O dată chiar, stârnise atâta panică prin vecini, încât aceștia chemaseră pompierii să vadă ce se-ntâmpla. Cu acea ocazie a renunțat la ideea de grătar în aer liber.

Bineînțeles, Jason și-a dat seama cam cum stăteau lucrurile când i-a văzut pe cei doi gemeni apărând în goana mare cu un extinctor. Până la urmă, Erika n-a avut încotro și s-a retras strategic în bucătărie unde a pregătit o salată de cartofi și ceai cu gheață.

Dar, înainte de asta, o rugase pe Charleen să-l ajute pe Jason. Spre marea ei surprindere, fetița a

fost încântată. Masa s-a desfășurat într-o atmosferă de sărbătoare. Erika trebuia să recunoască sincer că nu mai mâncase niciodată niște cotlete atât de bune.

După clipele de aducere aminte, ea deschise ochii din nou. Jason își bea cafeaua, contemplând noaptea liniștită.

„Ce ființă ciudată..." se gândea el. Nu mai întâlnise nici o femeie ca Erika. Avea grijă de șapte copii, era în stare să-i ducă și la biserică și la un antrenament de base-ball... O companie seducătoare, un fin psiholog, meștera casei... și o femeie focoasă. O dovedea sărutul din ajun.

Se întoarse spre ea.

– M-am descurcat bine astăzi?

– N-a fost rău.

– Doar atât?

– Jason, ai fost minunat. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru antrenamentul de base-ball. I-ai încântat pe băieți.

– A fost plăcerea mea.

– N-ar fi trebuit, după aceea, să cumperi înghețată pentru toată lumea. Nu vor întârzia să-mi reproșeze înclinația mea spre economie.

– Data viitoare, o să știu să-mi înfrânez elanul de generozitate.

– Jason, nu te chinui să zâmbești blajin.

– De acord, doamnă dragă.

– Ce te frământă? întrebă ea șovăitoare, după câteva momente de liniște.

– Ce-i cu ea? întrebă Ness cu o voce care-i trăda neliniștea.

– Nimic grav, fi liniștit. Numai că Charleen nu reacționează așa cum bănuisem.

Chipul lui luă o expresie dură pe care nu i-o cunoștea.

– Tu ce bănuiai?

– Să se arate mai timidă sau mai bănuitoare față de tine. Dar se pare că te-a acceptat. Totuși nu ești decât un străin.

– Sunt tatăl ei.

– Dar ea nu știe. Ea crede că tatăl ei a murit în accidentul acela.

Expresia dură se mai îmblânzi. Un început de zâmbet îi lumină fața lui Jason.

– Atunci... poate că-i plac?

Erika sesiză o notă de speranță în glasul lui.

– Bineînțeles, îi placi foarte mult. Și mă întreb pe bună dreptate, de ce? îl provocă ea.

Un zâmbet radios apăru pe chipul lui Jason.

– Pentru că sunt... frumos. În orice caz, unele femei așa cred.

Erika chicoti.

– De ce nu? întrebă ea, numai miere în glas. Despre gusturi nu se discută. Dar nu crezi că Charleen e prea tânără ca să-și piardă capul în fața unui bărbat arătos?

– Poate că o interesează averea mea?

– Nu cred că ăsta ar fi un motiv. Eu îi învăț că banul nu e totul în viață.

– Atunci, nu văd decât o singură explicație, zâmbi el șăgalnic. Seducția incontestabilă a bărbatului experimentat.

– Da? În ce privință, mă rog?

Privirile lor se întâlniră. Încet, Jason se ridică asemeni unei feline mari, așeză ceașca pe jumătate goală pe o masă de grădină, apoi se aplecă și luă ceașca din mâna Erikăi. Aceasta nu făcu nici o mișcare, fermecată de secretul arzător pe care îl descoperea în ochii cenușii.

– În dragoste, draga mea. Un bărbat care știe să facă o femeie să vibreze, șopti el.

Se părea că nimic n-ar putea să rupă vraja clipei. Pe Erika o străbătu un fior plăcut. N-o atinsese încă, însă ea deja știa. I se întăriră sfârcurile. Era o senzație ciudată, un fel de ghem pe care îl simțea în stomac. Nu mai simțise ceva asemănător decât odată, demult, când făcuse surf pe ocean. La apropierea lui Jason, senzația s-a accentuat.

Erika își umezi buzele uscate.

– Nu... ne-am... îndepărtat de... subiect? bâlbâi ea.

– Erika, tu ce aștepți de la un bărbat?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, bărbatul se așeză lângă ea pe șezlong și o sărută pătimaș. Buzele lor se căutau cu o aviditate aproape de violență. Erika scoase un geamăt surd.

Jason abandonă buzele tinerei femei și descrise cu vârful limbii o traiectorie de foc pe gâtul ei mătăsos, până în locul unde minuscula venă bătea furios, apoi îi descheie unul câte unul nasturii bluzei. Erika simțea că pornește în derivă. Se revăzu pe creasta valului, lăsându-se purtată către plajă cu o viteză vertiginoasă. Universul se învârtea într-un vis senzual. Se arcui pe spate. Gura lui Jason, care îi găsise un sfârc îi smulse un strigăt de surprindere și de voluptate.

Mâinile bărbatului o dezbrăcau alunecând spre buricul ei. Buzele lui îi ațâțau dorința. Valul se sparse rostogolindu-se pe nisipul plajei. Când bărbatul îi luă din nou în stăpânire buzele ea crezu că se îneacă.

– Mamă?

Semnalul de alarmă. Oceanul dispăru subit. Buimăcită, îngrozită, recunoscu glasul lui Billy-Jo.

Capitolul 4

Erikăi îi veni greu să se ridice pentru că picioarele îi tremurau. În mod miraculos, mâinile care-i tremurau reușiră să încheie nasturii bluzei într-un timp record. Niciodată nu se simțise atât de rușinată. Să fie prinsă în flagrant delict de... flirt, și încă pe veranda ei. Înghiți cu greu în sec. Dar pe cine încerca ea să păcălească? Ceea ce făcuse era mult mai mult decât un flirt inocent. La naiba! Fusese cât pe ce să-l lase pe Jason Ness s-o aibă pe un șezlong, chiar în casa ei!

Din fericire, Billy-Jo nu putuse să deschidă ușa de la bucătărie. Cum putea să-i explice unei puștoaice de doi ani o asemenea scenă? Billy-Jo repetă apelul, aducând-o pe Erika cu picioarele pe pământ. Cu capul plecat – pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit

să-l privească pe Jason, chiar dacă viața ei ar fi depins de asta – cu obrajii arzând, vinovata se îndreptă spre ușă. Fără să se întoarcă, tuși să-și dreagă glasul.

– Noapte bună, Jason, mormăi ea cu o voce spartă. Mâine dimineață, micul dejun e la șapte și jumătate; copiii trebuie să meargă la școală.

Fără un cuvânt în plus ea dispăru în casă și închise ușa. Din fericire Jason era gentleman! Puțini bărbați ar fi lăsat o femeie s-o șteargă, după ceea ce se întâmplase în prealabil, fără niște comentarii mârlănești.

Jason avea sentimentul penibil că tocmai comisese un lucru ireparabil. Se uită fix la ușa care-l despărțea de Erika. Ce demon l-a împins să se poarte astfel? Nu făcuse niciodată asemenea avansuri unei femei, nici chiar în adolescență când făcea nebunii în mașina tatălui său. Se așeză greoi, netezindu-și hainele în dezordine. Cu bărbia în palme și coatele sprijinite pe genunchi, își lăsă privirea să rătăcească pe crestele munților care se profilau întunecați pe cerul nopții.

Ce se întâmplase? Și totuși totul începuse atât de bine... Nu se distrase niciodată atât de bine. Până atunci, experiența lui în relațiile cu copii se limitase la cadourile de Crăciun pe care le făcea nepotului și nepoatei lui. Într-o bună zi, își dăduse seama brusc că

cei mici crescuseră. Stela, sora lui îl tot îndemna să se mai odihnească. Ar fi trebuit s-o asculte înainte de a se grăbi să vină aici la Mountain Vien să-și caute fata. Da, asta era; oboseala îi făcea farse.

Se străduí să se concentreze asupra singurului motiv care îl adusese în casa aceasta: Charleen. Ar fi fost mai bine să-i consacre ei mai mult timp decât să încerce s-o aducă pe Erika în patul lui. Aceasta nu era la fel cu femeile ușoare pe care le frecventa de obicei, femei de lume care cunoșteau foarte bine regulile jocului. Erika era prea sinceră, prea dreaptă ca să recurgă la acest gen de artificii. N-avea dreptul să profite de această situație. Un adult ar trebui să-și poată domina libidoul, ce dracu'!

Pătruns de această convingere, Jason încercă să pună la punct un plan de acțiune concret. În primul rând, să uite ce se întâmplase; ba chiar mai mult: să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În al doilea rând, să evite să rămână singur cu Erika McCormick. În sfârșit, s-o facă din nou sociabilă pe Charleen și s-o ia cât mai repede acasă, în Texas.

Știa că n-o să fie ușor deloc.. Într-adevăr, între el și Erika exista o atracție fatală, o vrajă împotriva căreia trebuia să lupte în fiecare clipă.

Erika rămase uimită să-l găsească în bucătărie când coborî. Sprijinit de chiuvetă, el își bea cafeaua gânditor. Jason Ness, un gentleman? Poate era prea mult spus! Dacă avea cumva de gând să termine ceea ce ea, într-un moment de rătăcire, îi dăduse voie să înceapă, atunci, dragul de el trebuia să se pregătească pentru o lungă așteptare.

Cât a dus-o pe Billy-Jo înapoi în pat, Erika avu la rândul ei răgaz să-și revizuiască poziția. Înainte de orice, tipul ăsta era un adevărat pericol public. Până acum, nici un bărbat nu exercitase vreodată o asemenea putere asupra simțurilor și spiritului ei. Timp de mai bine de doi ani, Erika se străduise să-și construiască o carapace solidă care s-o apere de mizeriile acestei lumi. A fost de ajuns să apară acest necunoscut, pentru ca toată apărarea ei, atât de migălos construită, să se năruie ca un castel din cărți de joc.

Până atunci, Erika nu se considerase o femeie ușor de abordat. De când îl întâlnise pe Jason, începuse să aibă dubii în privința asta. După moartea lui Brad, se dedicase cu totul educației copiilor. Se stabilise în acest orășel tocmai pentru ca să-i poată crește mai bine. Ceva mai târziu, Departamentul pentru Protecția Copilului i-a propus să aibă grijă și de Jake.

Apoi a urmat Pete, și în sfârșit Charleen. Erika acceptase fără rezerve s-o găzduiască pe micuța rămasă singură, dar după cele întâmplate, ajunsese să-i pară rău de hotărârea luată. Și toate astea din cauza diavolului acela cu ochi cenușii, arzători. Dumnezeule! Cum avea s-o scoată la liman cu Jason?

Împietrită în pragul ușii, îl privi pe specimenul perfect al sexului bărbătesc și se simți brusc copleșită te o teroare necunoscută. Nu atât de Jason se temea cât de ceea ce avea să urmeze. Rememorând regulile de aur ale celibatarei învetерate, își dădu brusc seama de vidul pe care îl va lăsa intrusul după plecarea lui. Un gol pe care doar el însuși l-ar putea umple.

Ness ridică privirea fixată pe ceașca de cafea, remarcă teama în ochii verzi ai Erikăi și trase o înjurătură printre dinți. Se grăbi să-i ofere noii venite o ceașcă de cafea.

– Nu e un dar pentru împăcare, spuse el încet.

Tânăra intră în bucătărie și acceptă ceașca, total depășită de evenimente. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situație. Deveni brusc stacojie aducându-și aminte de îmbrățișarea întreruptă.

Erika tresări ușor când Jason declară:

– Erika, te doresc într-adevăr.

Ea reuși doar să articuleze un „Perfect!”, care aducea mai mult cu un orăcăit. Jason o privi.

– M-am gândit că trebuie să ți-o spun. Asta-i tot.

– Nu-mi vorbi așa, spuse Erika adresându-se parcă fereastrei.

O apucă de bărbie, silind-o parcă să-l privească. Orice-ar fi hotărât mai înainte, femeia asta avea nevoie de niște explicații.

– Iartă-mă Erika, dacă ți-am spus niște lucruri stânjenitoare. Eu prefer să privesc realitatea în față, draga mea; n-am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine.

Cu degetul mare o mângâie pe buza de jos și imediat simți cum îl străbate un fior puternic. Cerule! Era oare posibil ca o femeie să aibă o asemenea influență asupra lui?

Erika îl privea, imobilă, parcă înlemnită. Era o experiență ciudată să-i citească dorința în ochii cenușii. O dorea chiar atât de mult? Niciodată vreun bărbat n-o privise așa, nici chiar bărbatul ei. Ce senzație necunoscută ar trăi dacă i-ar ceda? Scutură din cap ca să alunge obsedanta viziune a trupurilor lor înlănțuite.

Jason închise ochii, luptând cu disperare să câștige o bătălie pe care o știa dinainte pierdută. Și totuși,

până să apară Erika, pusese la punct o tactică total diferită. Dacă o așteptase în bucătărie, n-o făcuse decât cu gândul să-și ceară scuze. Acum, tot ceea ce premeditase i se părea ridicol. Revăzând-o, citind din nou confuzia din ochii ei mari, verzi, fusese frapat de evidență: era mai presus de puterile lui să renunțe la ea. Felul în care continua să-l privească dovedea, cel puțin, că nu exista un învins și un învingător în această confruntare. Deschise din nou ochii și-i zâmbi. Nu voia s-o bruscheze.

– Draga mea, șopti el, o să ne culcăm împreună. Cu siguranță. Nu știu când se va întâmpla asta... Îți las ție inițiativa. Contează pe mine că o să te ajut să iei această hotărâre.

Erika păru că nu înțelegea spusele lui pentru că se mulțumea să clatine din cap cu un aer absent. Nu vedea decât buzele lui mișcându-se și nu se gândea decât la sărutări. Oftă încet, apoi trase o înjurătură în sinea ei.

– Nu pot decât să te rog să nu-mi dai cale liberă, murmură Jason. Mor de dorința de a-ți face pe plac Erika, nu vreau să am o aventură de o seară cu tine, înțelegi? Și pe urmă, mai sunt și Charleen și ceilalți copii... Spune ceva... N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de tăcută, asta mă stinghерește.

Liniște. O luă de mână și o însoți până la ușă.

– Spune-mi și mie de îndată ce vei lua o hotărâre. Am nevoie să știu și eu, draga mea. Acum o să ne retragem în camerele noastre pentru un repaos binemeritat. De acord?

Se aplecă spre ea și o sărută pe frunte. Tinerei femei îi înflori un zâmbet pe buze. Jason ieși încet pe culoar și închise ușa în urma lui.

Ei îi pică fisa mult mai târziu, în momentul în care, amorțită, intră în așternutul ei de celibatară. Ce-a vrut să spună? Furioasă, trase un pumn în pernă.

– Ness, ești un om mort! murmură ea din ce în ce mai nervoasă. Cine te crezi? Un donjuan irezistibil?

Poate că în mintea lui socotea că o văduvă este o pradă ușoară. Iată de ce îi lăsase cu generozitate posibilitatea să se ducă la el să-i cerșească mângâierile.

– Ei bine, dragă prietene, să știi că nu ești la capitolul suferințelor.

Se întoarse pe spate, cu mâinile sub ceafă și cu ochii pe tavanul întunecat. Cinstită până în adâncul sufletului, era obișnuită să judece lucrurile fără părtinire. Adevărul era unul singur și era implacabil. În seara aceea, Erika i-ar fi cedat lui Jason. El nu voise. Poate că-și dăduse seama de nesiguranța, de frica, de confuzia ei.

Gemu și își ascunse fața în pernă. Se purtase cu stângăcie. Ce-o fi crezut despre ea? Cu siguranță că râdea de ea. Și totuși, când s-au despărțit era mai degrabă trist.

Se mai răsuci o dată în pat, cu un zâmbet pe buze. „Noaptea e un sfetnic bun", își spuse ea cu mintea încețoșată de oboseală.

Săptămâna următoare a fost una dintre cele mai bizare din câte-și aducea aminte Erika. Jason părea să fi optat definitiv pentru rolul de bun camarad. Îi conducea în fiecare zi pe copii până la autobuz și îi antrena pe băieți la base-ball. Deseori insista să participe la treburile casnice. Și așa cum stabiliseră de comun acord nu o favoriza deloc pe Charleen deși era mereu pe lângă ea. Uneori, o privea ca și cum și-ar fi pus mii de întrebări în privința ei. Erika remarcase acest lucru. Din expresia lui încordată, întrevedea afecțiunea pentru fiica lui și emoția. În mod neașteptat, tânăra femeie încerca sentimente diverse, schimbătoare de la un moment la altul: dragoste, mândrie, suferință, furie.

Redusă la tăcere de experiența ei tragică, fetița tot nu vorbea. Față de Jason, ea manifesta un fel de

indiferență, atenuată de atenția ei mascată. În două sau trei ocazii, Erika surprinsese un zâmbet vag pe chipul copilului.

În prima luni, Jason s-a întors acasă după ce-i condusese pe copii la autobuz. Ca un om de acțiune, s-a apucat să măsoare bucătăria cu pași mari, în lung și-n lat.

– Și acum? întrebă el.

– Acum ce?

– Ce facem?

– Păi...

Obrajii aprinși o trădau, pentru că el schiță un zâmbet șiret.

– Nu intra în panică, draga mea. N-am să te împing niciodată într-o situație fără ieșire.

Erika ridică bărbia. Își cercetă adversarul, cu ochii pe jumătate închiși. Îmbrăcat cu niște pantaloni strâmți și o cămașă kaki care abia îi cuprindea bicepșii, el părea s-o sfideze. Foarte bine, vedem noi! Instinctul ei feminin o îndemna să-l pună pe Jason cu spatele la zid.

– Ce te face să crezi că nu sunt în stare să fac față unei situații „fără ieșire”?

Zări două scântei minuscule în ochii lui cenușii. În clipa următoare, bărbatul preferă să bată în retragere

părăsind locul confruntării decât să se lase antrenat într-o discuție periculoasă. Ea îl privi cu mâinile în șolduri cum ieșea din cameră, scoțându-și în relief sânii prin bluza de casă.

Sentimentul de triumf cedă repede locul unor noi incertitudini. Jason era destul de încăpățânat încât să nu-și schimbe opiniile. El o pusese în fața unor răspunderi mari și aștepta liniștit hotărârea ei. El n-avea să miște un deget.

Un fragment din visul care o chinuise pe Erika toată noaptea reveni acum s-o amețească. Se revăzu culcată pe o blană de urs în fața unui șemineu în care ardea focul. Cu trupul lucind de sudoare, Jason se așeza încet peste ea. Visul s-a întrerupt brusc în clipa în care picioarele ei lungi îi înconjurau mijlocul.

Erika oftă adânc. Înainte, asemenea gânduri nu existau. Față de Brad avusese o dragoste profundă și liniștită. Seara, după ce copiii se culcau, îi plăcea să savureze în compania lui un pahar de vin. De când apăruse Jason în viața ei, nimic nu mai era ca înainte. Erika gândea, vorbea, visa... altfel. Istovită, își scutură coada lungă de cal. Era timpul să revină la preocupări mai convenționale.

„Luni, zi de rahat", gândi ea făcând o grimasă.

Capitolul 5

Jason n-a trebuit să insiste prea mult pentru ca să-și capete partea de treburi în gospodărie. Erika l-a însărcinat să facă paturile băieților, după care a șters-o în camera fetelor. Billy-Jo și Andrew, singurii care nu mergeau încă la școală, erau pironiți în fața televizorului. Erika trebui să coboare în salon, ca să le pună o nouă casetă cu desene animate. Când s-a întors în dormitorul ei, l-a găsit pe Jason lângă pat.

El luase în secret această inițiativă, asemenea unui copil care forțează o ușă interzisă. Deși Erika se izola în minunatul ei salon privat de la parter, avea totuși dormitorul la etaj.

Cu un zâmbet poznaș pe buze, Jason a intrase tiptil în camera mare cu lambriuri de stejar înfrumusețesate de tapetul cu fine nervuri aurii. Își

plimbase privirea peste mobilier, remarcând în trecere o toaletă din lemn de trandafir, un fotoliu dolofan tapițat cu catifea roșie. Perdele de dantelă mascau fereastra înaltă, lăsând să pătrundă în cameră un miros plăcut de liliac.

Pentru o clipă, Jason admiră paravanul japonez așezat în fața șemineului și șervețelul brodat cu fir de mătase pe care stătea lampa cu abajur de sticlă mată... Fără să vrea, privirea îi era atrasă de patul mare, o adevărată operă de artă; dar nu neapărat latura artistică îl interesa pe el. O cuvertură din petice era trasă într-o parte. Cearșafurile mov-pal răspândeau o aromă suavă și prin nenumăratele cute trădau faptul că Erika se răsucise mult până să-și găsească somnul cu o seară înainte.

Imaginea Erikăi, întinsă pe această cuvertură, cu părul răsfirat pe pernă ca o aură, îi trezi dorința. Cu ochii închiși, se agăță de barele de la picioarele patului, încercând să-și domolească înflăcărarea cu răceala metalului. Încercă să-și regăsească liniștea. În zadar, pentru că vraja persista. Imaginea obsedantă se profila acum pe ecranul pleoapelor lui închise: Erika, goală, întinsă pe cearșafurile moi, gata să i se ofere.

Mâna care i se așeză pe umăr îl făcu să tresară și o voce îi rosti încet numele. Smuls din reveria lui, deschise ochii. I-au trebuit câteva secunde ca să treacă

de la vis la realitate. De data asta, era adevărata Erika, nu făptura din visul lui. Jason respiră adânc și zâmbi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

– Nimic deosebit. Se rezolvă cu un duș rece.

Ce putea să răspundă o doamnă unei asemenea afirmații? După o scurtă ezitare, Erika preferă să schimbe subiectul.

– Mă ocup eu de cearșafuri. Du-te tu și întinde lenjeria te rog.

El se conformă, fără un cuvânt.

Erika schimbă cearșafurile, preocupată de silueta masculină pe care o descoperise la picioarele patului ei. Deodată, un îndepărtat semnal de alarmă din adâncul subconștientului o avertiză că mai făcuse o greșeală. Îl rugase pur și simplu pe Jason să-i întindă lenjeria fină. „OK, doamnă Freud, se dojeni singură, această rugăminte poate fi subiectul a tot felul de interpretări". De fapt, nu era decât una singură și o știa foarte bine.

Bineînțeles, acum era prea târziu. Mașina de spălat era goală și, pe fereastra bucătăriei, putea să contemple insolitul spectacol al voinicului Jason care, mai meticulos ca niciodată, punea la uscat sutiene și bikini.

– Dumnezeule! scrâșni din dinți ea văzându-l cum apucă o bustieră de dantelă galben-pai.

Jason examină intrigat articolul de lenjerie. Nimic din aspectul Erikăi nu te făcea să crezi că-i plăcea să poarte asemenea desuuri ațâțătoare. Cine ar fi crezut că pe sub treningul de jogging sau jeanșii spălăciți... El simți un nod în gât. Cu siguranță că purtase bustiera pe sub rochia galbenă de duminică. Se revăzu alături de ea așezat pe bancă în biserică respirându-i mireasma: iasomie și ploaie de vară. Agăță desuul pe frânghia subțire, reproșându-și lipsa de sânge rece.

Era clar că imaginația îi juca feste. De când ajunsese un bărbat de treizeci de ani să-și piardă mințile în fața patului nefăcut sau a unei lenjerii de femeie? Întotdeauna își bătuse joc de urmările unui libidou exagerat. La naiba cu gândurile astea de adolescent! Se întoarse cu spatele și privi casa. Erika îi spusese c-ar zugrăvi-o din nou dacă n-ar avea rău de înălțime.

Jason se întoarse în bucătărie cu coșul gol. Erika, aplecată în fața ușii deschise a frigiderului, îl întrebă:

– Ce-ai vrea pentru cină?

– Orice vrei. Nu sunt mofturos. Dar tu, ce culoare vrei să aibă casa?

Se întoarse spre el, ridicând o sprânceană uimită.

– De ce? Ce legătură are culoarea casei cu...

– Cu asta? întrebă el arătând spre coșul de rufe. Destule. Să pună chiloțeii la uscat în miezul zilei, e o chestie care nu-i cade așa de bine unui bărbat, nu crezi?

Deși ridicase tonul, arăta vlăguit de puteri.

– Bleu, rosti ea încet.

– Bleu, repetă el.

Erika încuviință. Urmă o liniște apăsătoare preț de câteva secunde, după care tot ea întrebă surprinsă.

– Dar de ce întrebi?

– Pentru că trebuie să fac ceva. Din moment ce primesc mâncare, la fel ca fiica mea, în schimb o să-ți zugrăvesc casa.

Tânăra miji ochii. Încă o dată își ridică semeață bărbia, cu o expresie încăpățânată.

– De acord, răspunse ea după un moment de cugetare. Cu condiția să plătesc eu materialele și să-ți pot da o mână de ajutor.

– Dar știu că nu-ți place să te urci pe scară, că amețești la înălțime.

– Într-adevăr, dar aș putea să mă ocup de obloane și de verandă.

Expresia încăpățânată dispăruse, și ochii ei verzi străluceau acum de mulțumire. De mult timp voia să-și zugrăvească din nou casa...

– Nici nu se pune problema să plătești vopseaua, spuse Jason. Ba mai mult, am să-ți dau eu bani pentru mâncare. Când muncesc, mănânc cât un lup.

– Nicidecum, obiectă gazda. Dacă faci tot exteriorul, eu trebuie cel puțin să fac menajul și să plătesc mâncarea.

Jason se bătu cu palma peste burtă.

– O să ajungi la sapă de lemn. Insist să particip la cheltuieli. Și dacă-mi promiți că n-o să-mi scrobești chiloții, am să înlocuiesc geamurile sparte de la etajul doi.

Un zâmbet larg îi destinse chipul până în clipa în care își văzu interlocutoarea căzând pe gânduri. Remarcase deja că atunci când ea cântărea între bine și rău, își mușca buza de jos. Iar când se simțea amenințată își înălța semeață bărbia și își înfigea, cu un gest mașinal, mâinile în șolduri... Ar fi putut să-și petreacă mult timp studiind gesturile Erikăi. Aceasta zâmbi în cele din urmă.

– De acord. Și dacă-ți promit că n-o să-ți las bluzele să se întindă, ești de acord să schimbi și jgheaburile de la streașină?

– Am putea să negociem. Fă-mi o propunere mai interesantă.

– Ness! N-are rost să iei mutra asta obscenă. Eu sunt o adevărată doamnă! N-am să mă vând niciodată pentru niște jgheaburi... dar în ceea ce privește șemineul, mai rămâne de discutat.

Bărbatul pufni într-un hohot de râs tunător.

Jason se afla acolo de mai bine de o săptămână și casa nu era încă zugrăvită. Scosese obloanele și vechile jgheaburi, înlocuise geamurile sparte. Răzuise

vopseaua veche, tencuise fisurile și apoi le gletuise, apoi aplicase un strat de grund alb pe pereții exteriori.

Meșterul se interesase și de bătrânii din vecinătate, după ce Erika îi atrăsese atenția asupra problemelor lor. McElroy, singurul antreprenor din oraș, avea niște prețuri exorbitante și oamenii nu-și prea puteau permite să apeleze la serviciile lui. Așa încât, cei mai mulți bătrâni își lăsau casele să se deterioreze treptat.

Jason și-a petrecut după-amiază întreagă reparând scările de la veranda doamnei Wilson și, în schimb, bătrâna doamnă l-a răsplătit cu desertul lui preferat: chou à la crème.

Pe măsură ce-l cunoștea, Erika îl respecta tot mai mult. Era un adevărat gentleman, amabil, răbdător cu toată lumea și, mai ales, cu copiii.

Când îl văzuse prima dată dezbrăcat până la brâu, cățărat pe o scară, aproape că leșinase. Pielea bronzată, lucind de sudoare în lumina dimineții, blugii lustruiți în genunchi care i se mulau pe pulpe și coapse, pieptul musculos, acoperit de păr negru... Privirile lor s-au întâlnit și ea văzu pentru o clipă în ochii lui privirea aceea sălbatică. Nu se gândise că și el citea aceeași expresie în ochii ei.

Duminica următoare, seara, Jason se gândea că ar mai trebui să aștepte încă, atât pentru Charleen cât și pentru Erika. De-abia aștepta să șteargă cu buretele cei

șase ani de absență din viața fetiței. Și, pe de altă parte, fiecare părticică din trupul lui o dorea pe Erika. În fiecare seară se desfășura același ritual. O dată băieții aflați în paturile lor, înveliți și sărutați, Jason și Erika se duceau să le spună noapte bună fetelor. Jason îi acoperea fața lui Billy-Jo cu pupături și fetița chicotea fericită.

După ce-o săruta pe Charleen, Erika se retrăgea întotdeauna discret ca să-l lase singur cu ea. Opt seri la rând Jason îi mângâiase părul mătăsos și o sărutase pe obraji.

Pentru el era momentul cel mai ingrat al zilei, pentru că nu primea în schimbul sărutului părintesc decât un zâmbet vag.

În a noua seară s-a întâmplat miracolul mult așteptat. Mânuța Charleenei se agață de brațul lui și ridicând capul, îl sărută timid pe obraz. Cedând instinctului părintesc, o strânse în brațe și spre surprinderea lui, fetița i se cuibări la piept.

Erika se sprijini de tocul ușii, cu ochii înlăcrimați. Nu știa ce să spună despre această subită schimbare de atitudine, însă era clar că fetița făcuse un prim pas spre vindecare.

După o îmbrățișare prelungită, Jason îi dădu drumul.

– Noapte bună, draga mea, îi șopti el învelind-o.

Erika îl privi cu un zâmbet luminos. Un zâmbet adevărat.

Apoi se retrăsese în bucătărie să facă o cafea. În felul ăsta încerca să-și stăvilească emoțiile. Tocmai era pe punctul de a redeveni stăpână pe situație în clipa în care se simți luată în brațe și ridicată în sus. Boabele de cafea pe care tocmai se pregătea să le râșnească se împrăștiară pe jos. Începu să se zbată dar zărind figura radioasă a lui Jason renunță să mai protesteze. În ochii lui cenușii se citea o fericire fără margini.

Râzând, Erika se lăsă purtată de vârtejul unui vals improvizat. După câteva clipe de vals amețitor, tinerei femei parcă i se ridică un val de pe ochi.

„Îl iubesc! Îl iubesc pe Jason! Îl iubesc pe texanul ăsta!"

Imediat, bunul ei simț răspunse acestui glas interior: era într-adevăr dragoste? Nu era cumva doar o exagerare trecătoare datorată îndelungii ei singurătăți? Încet, el o lăsă jos din brațe, cu o expresie blândă pe față.

Aștepta ca ea să facă următoarea mutare și ea o știa foarte bine. Însă tânăra femeie nu reușea să se hotărască. Femeia cerea un bărbat, însă mama din ea o îndemna la prudență. Oare ce influență putea să aibă asupra copiilor o relație intimă cu Jason? Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă s-ar fi atașat prea mult de el? N-ar suferi când ar interveni inevitabila despărțire? O idilă n-ar împiedica demersurile pentru adopția lui

Pete și a lui Jack? În sfârșit, asta n-ar avea o influență asupra lui Charleen când ar afla că Jason e tatăl ei?

Prea multe întrebări care așteptau un răspuns. Erika trebuia încă o dată să fie rezonabilă, să se încreadă în vechea vorbă că „noaptea e un sfetnic bun". O noapte lungă de insomnie.

Jason îi privea chipul frământat. Nehotărârea arunca o umbră în ochii ei verzi. Bărbatul oftă văzând că momentul atât de așteptat nu venise încă. Citea în ochii ei sentimente contradictorii. Râsul alterna cu tristețea. Erika avea ochii luminoși când se uita la copii, întunecați când era neliniștită. Acum, aveau sclipiri de smaralde și Ness știa cu siguranță că ea era pe punctul să conștientizeze ceea ce el înțelesese de câteva zile: că, inevitabil, aveau să se îndrăgostească unul de celălalt.

Să se îndrăgostească pentru totdeauna, spera el. Jason Ness voia ca Erika să devină soția lui. Îi voia și pe cei șapte copii. Și munții din Virginia. Și această casă minunată.

Din păcate, pe Erika ar fi trebuit s-o cheme Prudența. „Sunt un subiect potrivit pentru o noapte albă", își spuse el plin de amărăciune. În situația de față, el avea interesul să păstreze o distanță față de Erika. Făcuse o greșeală manifestându-și deschis emoția. Progresele înregistrate de

Charleen meritau mai degrabă o reflecție adâncă, pentru care avea neapărat nevoie de singurătate.

– Noapte bună, Erika, spuse el sobru.

Deschise ușa de serviciu și ieși în noapte.

Erika își luă în palme obrajii care-i ardeau. Îi venea să plângă. Lucrurile erau acum clare pentru ea. Îl iubea nebunește pe un vizitator ocazional. În curând, Jason avea să se întoarcă în Texas ea împreună cu fiica lui. Între ei nu putea exista nimic serios, își repetă pentru a nu știu câta oară. El locuia și muncea în Texas. Ea alesese să-și crească copiii în Virginia.

Nu, nimic, îi șoptea glasul rațiunii.

Ai să regreți mereu că n-ai cunoscut dragostea acestui bărbat, obiecta perfid glasul simțurilor ei. Măcar o săptămână? Măcar o noapte?

Gânditoare, Erika trase zăvorul ușii, mușcându-și buzele. De ce să se priveze de o atât de mare fericire? De ce să nu trăiască clipa? Un zâmbet satisfăcut îi lumina fața. Chiar de mâine o să înceapă o campanie să-l seducă pe Jason.

Era minunată, în lumina dimineții care inunda bucătăria spațioasă. În pragul ușii, Jason încremeni, parcă uluit de o nălucă. Dar ce făcuse gazda cu obișnuitul trening? Erika își vedea de treabă ca de obicei înaintea micului dejun, în fața plitei, îmbrăcată

într-o rochie ușoară care-i ajungea la jumătatea pulpelor. Cu picioarele goale, părul pieptănat pe spate, ea își întâmpină invitatul cu un zâmbet radios.

– Bună dimineața, Jason.

Bărbatul simți o ciudată crampă în stomac. Crezuse întotdeauna că prima oră a dimineții nu le avantaja pe femei. Dar ceea ce avea acum în fața ochilor dezmințea această prejudecată. Ea tocmai pregătea masa pentru el și cei șapte copii și era pur și simplu atâtătoare.

Prin preajmă domnea o adevărată anarhie. Travis și Trevor își disputau faimoasa cămașă, în timp ce Pete îi contesta lui Andrew dreptul asupra jucăriei prezentate pe cutia de cereale. Billy-Jo se mâzgălea conștiincioasă cu dulceață și Charleen îi dădea lui Plume să bea din cana ei.

Jason își turnă o cafea și se așeză la masă. Erika îi puse în față o farfurie cu clătite.

– Ai dormit bine?

Avusese oare întotdeauna vocea atât de melodioasă? Erika se așeză în fața lui, oferindu-i imaginea incitantă a pieptului ei. La naiba, nu purta nimic pe sub rochie?

– Ca un bebeluș, reuși el să răspundă.

– Ai mare noroc! eu n-am reușit să închid ochii toată noaptea.

Mințea, pentru că după ce luase importanta hotărâre, căzuse într-un somn de plumb. Totuși, conform principiului bine cunoscut – scopul scuză mijloacele, minciuna aceasta era de înțeles.

Cei cinci școlari, care terminaseră de mâncat, se duseseră în camerele lor să-și ia ghiozdanele, când Erika se apropie din nou. Mâna ei diafană împinse spre Jason un vas de porțelan.

– Dulceață de trandafiri?

A fost cât pe ce să se înece cu clătita. Era oare posibil ca două cuvinte obișnuite să degaje atâta senzualitate? Ness sări imediat în picioare și îi strigă pe copii.

– Sunteți gata? Vă conduc la autobuz.

Toți copiii ajunseră în același timp. Bineînțeles și câinele. Andrew și Billy-Jo începură să-l roage pe Jason să-i ducă și pe ei cu mașina. Toți ieșiră într-o hărmălaie de nedescris.

Liniștită, Erika își mai turnă o ceașcă de cafea. Prima parte a planului ei reușise. Văzuse în ochii lui Jason o poftă nemăsurată și îl surprinsese de câteva ori umezindu-și buzele. „În dragoste, ca și la război, totul e permis", se încurajă singură. Începu să strângă farfuriile și să le pună în mașina de spălat vase, fredonând un marș militar.

Capitolul 6

Spre seară, Jason începu să aibă unele îndoieli. După ce-i condusese pe copii la autobuz, se întorsese acasă și se apucase să lucreze la partea din spate a casei. În timpul zilei remarcase, de la înălțimea schelei unde lucra, că Erika își tot făcea drum pe acolo. Renunțase la rochia ușoară de interior pe care o purtase la micul dejun pentru un șort bleumarin și o bustieră albă ca zăpada al cărei decolteu atrăgea atenția. La dejunul la care participaseră și Andrew și Billy-Jo, tânăra remarcase de mai multe ori privirile indiscrete ale lui Jason. Nu cumva jocul ei, când mai șovăitor, când mai fermecător, îl amuza?

Acum, el simțea privirea Erikăi ațintită asupra lui. Văzându-i ochii provocatori, își spuse că așa trebuia să fi fost privirea Evei când îi oferise lui Adam fructul oprit.

Cât despre ea, Erika încercase să păstreze aparențele unei zile obișnuite. E drept că nu mai știa ce pregătise pentru cină, numai că nimeni nu avusese nimic de obiectat. Jason, așezat în fața ei, îmbrăcat în vechii lui blugi, cu cămașa descheiată părea la fel de nervos ca și ea.

Erika voise să aibă toate atuurile de partea ei. Făcuse o baie parfumată și se apălase pe cap. O urmă de fond de ten și puțin fard îi puneau în valoare finețea tenului și ochii mari, verzi.

Își alesese cu minuțiozitate o ținută cât mai adecvată scopului pe care și-l propusese: pantaloni negri mulați, bluza de mătase de culoarea smaraldului la fel ca ochii ei. După o inspecție meticuloasă în oglindă, își descheie primii doi nasturi. „Ce dracu'? La război, ca la război!" De fiecare dată când privirile lor se întâlneau, ochii Erikăi exprimau clar un mesaj: noaptea asta o să fie noaptea lor! În privința asta, nu era nici o îndoială. Provinciala timidă se transformase într-o femeie care știa ce voia. Jason nu vedea nimic rău în asta. Ba dimpotrivă, se potrivea de minune cu dorința lui... numai că la masă mai erau șapte puști, așa încât trebuia să se stăpânească.

În seara aceea, Charleen se agăță strâns de gâtul lui să-i ureze noapte bună. Inima lui Jason îi bătea să-i

spargă pieptul. Zilele de așteptare începeau să-și arate roadele. Emoționat până la lacrimi, o înveli pe micuță.

Erika îl aștepta în hol.

– Ce-ar fi să bem un păhărel în oaza mea de liniște? propuse ea. Du-te acolo, vin și eu în cinci minute.

Apoi Erika urcă încet scara unduindu-și ostentativ șoldurile. Jason o urmări cu privirea zâmbind. Eforturile pe care le făcea ca să-l seducă o făceau și mai atrăgătoare. Porni spre salonul privat, căutând să nu se gândească la patul din camera ei.

Era la al doilea coniac, când intră Erika. Nici o schimbare nu se putea citi pe figura ei. Jason îi întinse un pahar de cristal în care se legăna băutura de culoarea chihlimbarului. Ea îl luă fără un cuvânt și îl duse la gură. În fața oglinzii din camera ei procedase la un ultim examen de conștiință. Se privise îndelung întrebându-se dacă o asemenea aventură amoroasă merita osteneala și ajunsese la concluzia că da. Experiența ei limitată în privința bărbaților – nu-l cunoscuse decât pe Brad – nu o putea ajuta să intuiască intențiile lui Jason. Și dacă el se răzgândise? Dacă n-o mai dorea? Dar chiar dacă s-ar fi acoperit de ridicol, tot își asuma riscul.

Așezată în fotoliul ei preferat, diletanta seducătoare bău o înghițitură de coniac ca să mai câștige timp. „Haide odată! își repetă în sinea ei. Acum nu mai poți da înapoi."

Căuta disperată un subiect de discuție dar nu-i venea nimic în minte. Jason o privea în tăcere. Instinctul îi spunea că era gata să-i cedeze... că era deja a lui. Ea nu mai avea decât un cuvânt să rostească.

În încăpere era o tensiune aproape palpabilă. Lui Jason i se părea că aerul își pierde fluiditatea, că devine de-a dreptul mai vâscos. Nu, nu se înșela, noaptea asta urma să devină noaptea împlinirii tuturor dorințelor. Era convins de acest lucru doar privind expresia din ochii Erikăi. Cu toate asta, trebuia să respecte regulile jocului pe care nimeni altul decât el însuși le stabilise. Nu-i spusese el femeii că-i lăsa ei inițiativa? Că, o dată luată hotărârea, ea trebuia să i-o aducă la cunoștință? Ce o împiedica să rostească cuvântul fatidic? O șovăire de ultimă clipă?

Se agăță rugător de privirea verde, își goli paharul dintr-o înghițitură, fixând cu îndărătnicie peretele din față. „Nu te uita la ea! Nu te mai uita la ea!" își repeta în sinea lui. Erika își drese glasul.

„Haide, școlărițo, spune!"

– Jason... rosti ea abia auzit.

Maxilarul lui se încordă. Degetele i se crispară pe pahar. „Sper din toată inima să nu mă fi înșelat...”

– Da?

Cu un efort supraomenesc, Erika deschise gura. El de ce n-o ajuta? Căută disperată o frază coerentă, dar mintea ei refuză să funcționeze. S-ar fi putut spune că corzile vocale nu folosesc decât la emiterea unor sunete nearticulate. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că rostirea unei singure fraze poate necesita un asemenea efort de voință.

O sorbitură de coniac îi incendie gura. Erika îl înghiți cu o grimasă. Scoase un oftat din adâncul sufletului. „Haide, fata mea, nu mai ai paisprezece ani! Mingea e la tine, e rândul tău s-o lansezi... Bine, nu poți s-o spui, atunci arată-i!” Așezat pe canapea, Jason juca rolul unei statui de piatră. Doar un ușor freamăt al nărilor îi trăda nerăbdarea.

El auzi pași înfundați pe covor. O văzu cu coada ochiului cum se așază la birou și, cu o mână tremurătoare, scrie ceva pe un bilet. Pe urmă, tânăra femeie veni în fața lui și-i dădu biletul. Bărbatul îl luă, îl citi repede și ridică ochii spre ea. Stând în picioare, cu ochii strâns închiși. Erika parcă aștepta să fie biciuită. El citi din nou biletul. Două cuvinte banale rezumau fraza pe care nu reușise s-o rostească: „Sunt pregătită!”

Jason se duse până la ușă și o încuie. Când se întoarse, ea îl fixa cu ochii mijiți.

– Erika, spune-mi-o, zise el încet.

Cu ochii în pământ, Erika murmură:

– Jason, iubește-mă. Sunt pregătită.

Nimeni n-ar fi putut spune cine făcuse prima mișcare, dar în clipa următoare erau unul în brațele celuilalt. Un sărut dulce le unea buzele. Erika se ridică pe vârfuri și își petrecu mâinile pe după ceafa lui. Acest gest simplu trezi în el un instinct primitiv. Cu un geamăt o strânse și mai tare în brațe.

Cu capul dat pe spate, femeia răspunse cu înfocare sărutului. Era perfect conștientă de ceea ce se-ntâmpla, de trupurile lor înlănțuite, de vârfurile picioarelor pe care se sprijinea, de sânii goi sub corsaj, de dorința nemăsurată pe care i-o stârnea lui Jason.

O ciudată surescitare o cuprindea pe tânăra femeie care se lipi de bărbatul iubt. Niciunul dintre gândurile sau fanteziile pe care și le închipuise nu se apropiau de intensitatea trăirii din această clipă. Înnebunită, se întrebă până unde ar putea să-l împingă pasiunea.

Desprinzându-se de buzele ei, îi șopti la ureche:

– Dragostea mea, de atâta timp aștept...

Cu vârful limbii trasă o urmă arzătoare pe pielea fină a gâtului ei. Frământându-i fesele cu mâinile,

gura lui îi căuta sânii. Erika se arcui pe spate și scoase un țipăt în clipa în care bărbatul, prin bluza de mătase îi luă în gură un sfârc întărit. Pe Erika n-o mai țineau picioarele; o moleșeală neașteptată îi pătrundea în sânge, se răspândea până la extremitățile membrelor, îi înfierbânta pântecele, coapsele...

– Ooof! Jason...

El o așeză ușor pe covorul moale și își dădu cămașa jos.

– Trebuie să te simt, Erika.

Ea își plimbă mâinile pe pieptul lui puternic acoperit cu păr negru, fascinată de pielea lui mătăsoasă. Pe urmă, Jason descheie nasturii bluzei verzi de mătase, scoțând la iveală sânii rotunzi și tari ai Erikăi. Un zâmbet de pușțan îi lumină fața. Un zâmbet de pușțan care-și deschidea cadoul primit la aniversare, își spuse ea amuzată. Ar fi făcut orice ca să revadă zâmbetul ăsta.

– Perfecțiune, murmură bărbatul. Ești atât de frumoasă, draga mea.

– Și tu ești frumos, Jason.

– Erika, nu se spune așa ceva unui bărbat.

– Dar eu o spun. Ești frumos, inteligent, sensibil și senzual.

– Hmm... senzual... cred că ăsta e cuvântul potrivit.

Ea râse melodios, se agăță de gâtul lui... Acum ea era cea care cerșea mângâierile și sărutările lui. O ultimă ezitare o făcuse să se teamă de judecata lui Jason. Se temuse să nu-i reproșeze urmele pe care i le lăsaseră sarcinile, dar el nu făcu absolut nici o remarcă în timp ce îi acoperea cu sărutări fiecare centimetru perfect de piele. Erika se cambră cu un dulce suspin, înfruntând fără falsă pudoare deliciosul supliciu. Niciodată nu trăise senzații atât de puternice. Printre degetele lungi, îl privea pe bărbatul care o strângea, singurul care avusese darul să-i stârnească senzualitatea. Privirile lor se întâlniră. Jason înțelese ce spuneau ochii Erikăi. Bărbatul trebui să facă un efort brutal ca să nu o supună dorinței lui, acolo, imediat, pe covor. O sărută delicat, apoi șopti tandru lângă buzele ei care tremurau:

– Erika, sunt foarte îndrăgostit de tine.

Ea îi zâmbi la rândul ei nespus de dulce.

– Atunci, sunt cea mai fericită femeie din lume.

A fost ultima frază coerentă pe care a putut s-o rostească.

Capitolul 7

Jason o rupse la fugă prin curte, trăgând adânc în piept aerul curat al nopții. Niciodată până acum, să aibă o femeie nu însemnase o bucurie de asemenea intensitate, un fel de beție sau de emoție, nu știa cum s-o numească.

O lăsase pe Erika să se ducă în camera ei, ale cărei ferestre de la primul etaj se luminară. Nu înainte de a-i smulge promisiunea să-l aștepte, acolo sus, în imensul pat cu cearșafuri mov. Un frison îl străbătu amintindu-și îmbrățișarea ei. Mai avea și acum în gură gustul, parfumul, căldura Erikăi. Lipsa de experiență în privința bărbaților făcuse din ea o temerară care cedase asalturilor partenerului ei cu o ardoare și o pasiune nebănuite.

De-abia urcase în camera ei de zece minute și deja îi simțea lipsa. Împins de entuziasmul lui, Jason pre-

feră să ajungă lângă iubita lui într-un mod romantic, sfidând scările. Imaginea lui Errol Flyn cățărându-se într-un copac pentru ca apoi să se strecoare în budoarul alesei inimii lui, îi dădea aripi. Bizar însă, în timp ce Errol Flyn își făcuse numărul cu agilitatea unei vedete de circ, Jason, el trebui să se chinuiască să escaladeze stejarul de lângă casă. În sfârșit, ajunse pe pervazul ferestrei, cu o creangă lungă subrat.

Între timp lumina se stinsese. Jason pătrunse în camera întunecoasă orbecăind. Tibia lui întâlni un obiect contondent, fără îndoială o masă joasă. Trase o înjurătură printre dinți. Ochii i se obișnuiau repede cu întunericul din cameră, pentru că acum distingea pe cineva în pat. Se apropie orientându-se și după sunetul unei respirații ușoare.

Ajuns în sfârșit la destinație, se aplecă peste silueta adormită și o scutură ușor de umăr. Erika tresări inperceptibil și deschise ochii.

– Jason?

– Da. Te-am trezit?

El îi simți prin întuneric zâmbetul liniștit.

– Hmm... recunosc că ațipisem. Lipsa de exercițiu își spune cuvântul... Ghici ce visam...

Două brațe diafane se înlănțuiră de gâtul lui Jason care mimă uimirea.

– Ei bine, ce visai, ingrato?

Erika chicoti.

– Pe tine te visam, don Juan! Cum ai intrat? Nu te-am auzit.

– Pe fereastră. Errol Flyn o făcea cu mai mult succes.

Înainte ca el s-o poată opri, Erika aprinse lampa de la capul patului.

– Nu cunosc isprăvile lui Errol Flyn, dar tu ai sânge pe mână.

– Nu-i decât o zgârietură.

Se aplecă s-o sărute, însă Erika se eschivă. Jason se trezi cu nasul în pernă. Erika o zbughise deja din pat, și luase pe ea un tricou larg, mormăind ceva de neînțeles.

– Erika...

– Te doare? întrebă ea îngrijorată.

– Erika...

Ea dispăru în baie, de unde reveni peste câteva clipe înarmată cu o trusă medicală.

– Dă-ți jos cămașa!

Jason se conformă ordinului și sări în sus când infirmiera îi aplecă pe rană un tampon de vată cu spirt.

– Sper că știi ce faci, se tângui rănitul.

– Nu uita că sunt mamă.

Cu vârful degetelor aplică o cremă peste julitură, apoi peste rană o compresă sterilă.

– Mulțumesc, Erika.

Ea se opri. Glasul lui mângâietor n-o înșela. Nici privirea arzătoare.

– Pentru un adult rănit, te comporți bine.

El zâmbi.

– Întotdeauna dormi îmbrăcată?

Din nou avea zâmbetul de băiețel poznaș, care înmuia inima Erikăi. O văpaie vicleană se insinua în ea. „Nu faci bine ceea ce faci, îi șoptea conștiința. Îngrijești un rănit și iată că ești gata să-i cazi în brațe... „Ce morbid!"

Încerca să-și păstreze sângele rece, fără a reuși prea mare lucru.

– N-am terminat încă, murmură Erika cu același glas de îndrăgostită cu care îl îmbiase dimineața la dulceață de trandafiri.

Cu gesturi îndemânatice, tăie o bandă de adeziv și fixă pansamentul.

– Gata, asta a fost.

Jason o trase imediat spre el.

– Dragă, eu n-am nevoie de o mamă...

– Nu?

– Și nici de o infirmieră.

Erika clipi din ochi de câteva ori, făcând o strâmbătură comică.

– Și de ce anume ai avea nevoie, domnule Ness?

Gândul că nu mai avea nimic pe sub tricoul de bumbac îl făcea să-și piardă capul. Erika citi dorința în privirea lui arzătoare. Oftând, ea se lăsă trasă pe pat. Jason o dezbrăcă urgent, nerăbdător să-i simtă pielea catifelată. Ea îi luă în stăpânire buzele, stimțind, triumfător, fiorul pe care i-l stârnise.

Puțin după aceea, cu trupurile înlănțuite lac de sudoare, se zbăteau la unison într-un dans senzual, frenetic. Jason se încordă mai violent și un geamăt de plăcere îi scăpă Erikăi. Ochii ei mai oglindeau extazul, emoția, dragostea și, de asemenea, nesiguranța. Bărbatul găsi din nou cuvintele cele mai potrivite.

– Ai încredere în mine, draga mea. Ești a mea și rămâi a mea. Cu mine ești în siguranță.

În ochii de smarald putea să-i citească încrederea deplină. Apoi ea închise ochii rostindu-i numele. Abia atunci el dădu frâu liber pasiunii pentru ea.

Jason se lăsă să cadă greu pe o parte, respirând sacadat. O luă cu tandrețe în brațe, îi dădu la o parte de pe față șuvițele de păr transpirate. Ea deschise ochii încet și pe buze îi apăru un zâmbet radios. Bărbatul o sărută gingaș pe vârful nasului.

– A fost perfect, Erika.

Ea răspunse printr-un oftat de satisfacție. Cum fusese oare posibil? Nu știuse că poate exista o asemenea voluptate. Plăcerea pe care o simțea în compania lui Jason era extraordinară. Își făcea chiar socoteala că, dacă era așa de fiecare dată, n-avea să treacă de treizeci și cinci de ani. Asta însemna că mai avea cinci ani de trăit. Gata cu nopțile albe... somnul binefăcător îi îngreuna pleoapele.

Înainte să închidă ochii, Erika zâmbi malițios spunându-i lui Jason:

– Și unde mai pui că n-a fost decât o singură mână rănită...

Râsul lui a fost ultimul lucru pe care l-a auzit înainte să adoarmă.

Se lumina pe nesimțite. Erika se trezi cu o senzație ciudată. O mână îndrăzneață urca de-a lungul coapsei ei și o mângâia insistent. Uimită, făcu ochii mari. „E normal?" Nimic nu se putea compara cu experiența pe

care o trăise. Bărbatul ăsta era ca un uragan... Din ce în ce mai surprinsă, cunoștea cum simțurile i se încing. La naiba cu ce era normal!

Căldura trupului Erikăi, parfumul ei de iasomie și ploaie de vară îi trezeau lui Jason o dorință violentă. Se întoarse cu fața spre el și își strivi sânii de pieptul lui Jason care deveni brusc nerăbdător. O trase peste el și, împreună, se rostogoliră în patul răvășit. La fereastră prima geană a zorilor începea să alunge vălul nopții. În semiîntunericul matinal două trupuri înlănțuite căutau din nou să-și satisfacă dorința.

Însă, peste delirul senzual, inima lui Jason era copleșită de dragoste pentru Erika. Nu se mai gândea decât cum s-o păstreze lângă el pentru totdeauna.

După un timp, sună ceasul. Cu capul pe pernă, Erika întinse mâna spre noptieră pipăind. În sfârșit, reuși să oprească soneria stridentă, după care mâna l-a căutat pe Jason, dar n-a întâlnit nimic pe locul lui. Trezită brusc, se uită, cu ochii umflați de somn, la lumina care inunda camera. Pe urmă, sări din pat și se duse în baie. Nimeni, nici aici, Jason plecase.

Poate că nici nu fusese aici. Poate că totul nu fusese decât un vis.

Se întoarse în cameră. Descoperi pe pernă urma capului lui Jason. Dar unde plecase? Biletul de pe oglinda toaletei îi atrase atenția. Un zâmbet blajin îi lumină chipul în timp ce-l citea.

„Bună dimineața, dragostea mea. O șterg înainte să-și dea seama copiii de noaptea noastră. Ar fi greu să-i facem să creadă că ne-am admirat reciproc pijamalele. Cu atât mai mult cu cât nici nu purtăm.

Un J., mare în josul paginii, ținea loc de semnatură.

În mijlocul bucătăriei, cu picioarele goale, Erika privea buimacă tigaia imensă pe care o pusese pe foc. Conținutul ei evoca o omletă, sau, mă rog, o încercare eșuată de omletă. Cel mai cuminte lucru era să arunce conținutul și s-o ia de la capăt.

Înlemnit în pragul ușii, Jason se uită uimit la dezordinea generală. În primul rând Erika. Adorabilă, mai apetisantă ca oricând, din vârful unghiilor roșii până la coada de cal roșcovană jeanșii decolorați și corsajul mulat.

În rest, era pentru prima dată când vedea

bucătăria într-un asemenea hal. Haine pe jos, cutii de toate felurile pe jos în jurul băncilor. Copiii vorbeau toți în același timp. Billy-Jo avea un singur ciorap, Trevor se bătea cu Travis pentru o ilustrată de base-ball și Andrew vărsase cana cu lapte. Pete, înarmat cu o șurubelniță, meșterea la aparatul lui acustic. Numai Charleen, liniștită ca de obicei, părea normală.

– 'Neața, Jason, țipă Trevor.

– Bună dimineața, copii.

Urmă o avalanșă de saluturi. Din locul unde se afla, fără să înceteze să-l mângâie pe Plume, Charleen îi adresă un zâmbet noului venit. Erika îl privi încurcată. Inima începu să-i bată mai repede de îndată ce Jason intră în bucătărie.

– Aa... Bună, Jason, mormăi ea.

Ajunse în fața ei și o privi atât de intens în ochi încât Erika roși.

– Bună, dragă. Te iubesc, șopti el.

Se aplecă și o sărută pe buze.

– Nu-i a bună, comentă Travis.

Jake ciuli urechile să audă cel mai mic zgomot.

– Ce?

– Jason a sărutat-o pe mama, îi explică Trevor,

ridicând din umeri. Să săruți o fată e o prostie, decretă puștiul.

– Mama are bobo, interveni Andrew foarte interesat.

Roșie ca racul, Erika îi întoarse spatele lui Jason care zâmbea amuzat de comentariile copiilor, și se apucă din nou de omletă. Puștii continuau totuși să înfiereze sărutul.

– Te îmbolnăvește, vă spun eu, declară Travis, cu un aer cunoscător. De asta se sărută oamenii mari înainte de micul dejun. Ca să nu vomite.

– Nu contează, bombăni Jake.

– La televizor nu vomită, spuse Trevor.

– La ora asta? interveni și Pete.

– Pete, vezi că ai uitat să-ți pui aparatul acustic.

– Eu n-aș săruta o fată pentru nimic în lume, reluă Travis. Nici dac-aș fi obligat!

Jason o bătu pe Erika pe umăr.

– Draga mea, ai neglijat educația băieților tăi.

– Sunt prea mici pentru inițiere, nu crezi?

– De acord, dar de aici până la a-i lăsa să creadă că un sărut te îmbolnăvește, e o cale lungă.

– Nu sunt obișnuiți să-și vadă mama sărutată de un individ ciudat.

– Eu sunt ăla?

Erika dădu din cap cu o lucire ironică în ochi.

– Ciudat? Da, tu ești. De când ai venit aici, n-ai făcut decât lucruri ciudate.

– Oală... noapte, fredonă Billy-Jo.

– Dumnezeule, a spus oală de noapte? Jason, servește-i tu pe copii cu omletă. Și pe urmă, piaptăn-o pe Charleen. Cât e ceasul? Doamne, or să întârzie la școală.

Erika se grăbi să iasă din bucătărie, cu Billy-Jo de mână. Când se întoarse, peste zece minute, toată lumea era gata. Îl privi admirativ pe Jason... Un adevărat tată de familie. I se umeziseră ochii în timp ce-i săruta pe fiecare pe obraji. Când o să plece... de fapt, de ce-ar pleca? De ce să nu rămână cu ei, în Virginia? De ce ar despărți-o acum pe Erika de micuța Charleen, pe care o iubea ca și cum ar fi fost fata ei?

A plecat toată lumea. Erika adună farfuriile, le goli și le introduse în mașina de spălat. Într-adevăr, uimitoare reacția Charleenei față de Jason. Gânditoare, începu să trieze hainele.

La radio se transmitea o melodie cu Frank Sinatra. Erika începu să fredoneze. Deodată o forță irezistibilă o ridică de la pământ. Scoase un țipăt ascuțit, urgent transformat într-un uguit de turturică atunci când simți pe ceafă buzele arzătoare ale lui Jason. O lăsă din

nou jos. Cu palmele lui puternice îi cuprinse sânii și îi simți unflându-se și întărindu-se sub atingerea lui.

– Ce faci? întrebă Erika cu glas stins.

– Am venit să-mi iau micul dejun. Mor de foame. Doar nu poți să trăiești numai cu dragoste și apă rece.

Ea fu străbătută de un fior, se lipi strâns de el și descoperi că dorința lui rămăsese intactă.

– Uimitor ce poate obține o antrenoare de baseball de la un bărbat, nu-i așa?

Dacă jocul ăsta continua, el nu-și mai asuma nici o răspundere.

– Erika, sopti el tulburat de ardoarea pe care o simțea în vene. Billy-Jo și Andrew sunt aici... N-ar trebui să-și găsească mama sub masa din bucătărie, în compania unui individ ciudat, de acord?

– Hmm... unde sunt?

– Ca de obicei, se uită la televizor la desene animate.

– Or să fie ocupați cel puțin o oră.

Văzându-l că șovăie, ea se ridică pe vârfuri și îl sărută cu foc. Jason simți cum îl furnică tot corpul. S-o respingă pe Erika, merita un loc de onoare printre muncile lui Hercule.

Cu mâinile în șolduri, Erika îl privea cu ochii mijiți, așa cum o văzuse pe Marilyn Monroe într-un film. Pe

urmă, coborând tonul cu o octavă, astfel încât să-i dea o tonalitate care să bage bărbații în draci:

– Și ce-ai vrea la micul dejun? întrebă Erika.

Ce voia el se vedea de la o poștă.

– Ouă cu șuncă, reuși să articuleze.

Erika ridică sprâncenele neîncrezătoare.

– Ouă?

– Da. Cu ketchup.

Jason zâmbi strengărește.

Înciudată, Erika deschise frigiderul.

– În locul tău preferă ouă cu șuncă, fata mea, ea în șoaptă Erika. Doamna Ballinski o să fie mulțumită! Jason?

Plecase. Erika mîji ochii.

Ea nu-și spusese încă ultimul cuvânt. Cu gesturi îndemânatice, începu să spargă ouăle într-un bol mare, adăugă un praf de sare, puțin piper.

– Buah!... omletă cu ketchup... continuă ea îngrețoșată. Toți sunt la fel!

Nu, nu-și spusese încă ultimul cuvânt. Avea toată ziua la dispoziție ca să-și pună planurile în aplicare. Cu un zâmbet pe buze, aruncă în tigaie o bucată de unt și o privi cum se topea.

– Nu e destul să seduci un bărbat, bombăni ea, mai

e nevoie să aștepți și bunăvoința lui... Toate mijloacele

sunt bune pentru a-i atrage atenția.

Capitolul 8

Jason o ignoră ca un suveran în prima parte a dimineții. Un plan meschin începea să prindă contur în mintea Erikăi, în timp ce aranja farfuriile în dulap.

– Nu-i rău... nu-i rău deloc, se felicită ea.

Cu un pas nonșalant, urcă scările, îndreptându-se spre camera ei. Ziua o să fie grea nu numai pentru ea!

Ceea ce numise „ținută de luptă" se afla în fundul celui de-al treilea sertar. Un șort alb și o bustieră mov. Puțin după aceea, astfel îmbrăcată, se admira în oglinda din baie. Tocmai acest gen de îmbrăcăminte mai era întâlnit sub numele de „a doua piele". Satisfăcută, își desfăcu coada de cal și își aranjă părul pe spate.

După o ultimă inspecție, seducătoarea îi făcu cu ochiul imaginii din oglindă. Până atunci, Erika nu făcuse mare caz de fizicul său. Spiritul ei critic îi

reproșa că nu era înaltă și că avea trei kilograme în plus. Brusc, revăzu în minte chipul lui Jason extaziat, privindu-i încântat goliciunea. Datorită lui, își descoperise frumusețea. Sigură pe ea tânăra femeie se răsuci pe călcâie și coborî la parter, neuitând să-și legene șoldurile pentru eventualitatea unei întâlniri.

Jason dădu colțul casei și se opri. Creatura sublimă care tocmai apăruse în câmpul lui vizual se aplecă peste o cutie de vopsea și începu să amestece în ea cu un băț. Admirabilul ei fund se legăna încet și părul lung, roșcat strălucea în lumina soarelui.

Privirea lui Jason urcă încet de-a lungul picioarelor delicate, se opri puțin asupra șoldurilor care-și continuau dansul languros, admiră talia fină, apoi părul luxuriant cu parfum îmbătător. Amintindu-și de acel parfum își umezi buzele. Tâmplele îi zvâcneauâ. Oare era conștientă de ceea ce făcea?

Erika îl auzi oftând zgomotos dar nu avu nici o reacție. Numai că își vedea mai departe de amestecatul într-o vopsea, care era deja perfect omogenizată. Deodată, se trezi cu Jason în fața ei, ținând în fiecare mână câte un vas cu vopsea. După maxilarul încordat, la fel ca și mâinile, îi ghici tulburarea.

Ea zâmbi inocentă.

– Ei, iată-te, în sfârșit. M-am gândit că ai nevoie de ajutor, de aceea am venit.

Nările bărbatului fremătară. Mormăi ceva care aducea cu „Frumos din partea ta”, cu ochii ficși într-un punct din fundul grădinii.

Erika îi urmări privirea. Billy-Jo și Andrew se plimbau liniștiți pe alee, cu bicicletele. Un surâs tandru îi lumină chipul Erikăi. Pentru prima dată își dădu seama de dificultatea de a avea o idilă, cu atâția copii în preajmă.

Privirea ei se întoarse spre Jason. Dumnezeule, mă port ca o liceană. Figură ei expresivă căpătă imediat o mină de vinovăție. „E inteligent, al naibii!”, își spuse în sinea ei. Deschise gura să-și ceară scuze, dar el o opri cu arătătorul pe buze.

– Nu spune nimic, eu îți cer iertare.

– Jason! Dar n-ai făcut nimic rău.

– Totuși, iartă-mă, draga mea.

– De ce?

– Că te-am evitat, că mi-am pierdut autocontrolul, că te-am ignorat în dimineața asta.

Poznașă, Erika miji ochii.

– Bineînțeles, acum că-ți treci în revistă greșelile... Și din ce cauză ai făcut asta?

Jason oftă exasperat.

– Pentru că mi-e imposibil să te privesc fără să te doresc... fără să mor de dorința de a te strânge în brațe. Toată săptămâna mi-am ascuns dorința nebună să te am. Și după seara de ieri, mi-e și mai greu. Mult mai greu.

Își trecu nervos mâna prin păr.

– Poți să mă ierți?

– Să te iert? Și eu care credeam că vrei ouă!

– Poftim?

– Nu știu care celebru poet a spus că dragostea nu-i decât o simplă neînțelegere.

– Și?

– Dimineața, te-am întrebat ce-ai vrea și tu mi-ai răspuns „ouă". Omletă cu șuncă și... buah... kethup!

Erika mimă un frison ca să-și exprime dezacordul față de gusturile culinare ale lui Jason. Acesta o privea stupefiat.

– Și tu ai luat-o de bună?

– De ce nu? Doar astea au fost cuvintele tale, nu-i așa?

Își dădu seama că interlocutorul ei face mari eforturi să nu pufnească într-un hohot de râs nebun și își ridică semeață bărbia, ca de obicei.

– Și când mă gândesc că am dat greș să-ți cer scuze! mimă ea un țipăt în șoaptă ca să n-o audă copiii.

Îi întoarse spatele și începu să se îndepărteze cu un pas demn, și cu capul sus. După o clipă, era ridicată de la pământ de două brațe puternice. Era nedrept, decretă ea, profitând de ocazie ca să se cuibărească la pieptul lui.

El o puse din nou pe pământ, o răsuci și, apucând-o de bărbie, o sărută pe buze. Oricât ar fi fost de gingaș sărutul lui, parcă o ardea. Cu ochii închiși, ea îl interogă printr-un

– Mmmm?

– Scuză-mă pentru minciuna de azi dimineață, spuse el în timp ce un zâmbet îi înflorea pe chip, dar dacă ți-aș fi mărturisit ce vreau într-adevăr, ai fi fost extrem de șocată.

Erika strâmbă din nas.

– N-aș crede. Probabil că și eu mă gândeam la același lucru. Acum e rândul meu să-mi cer scuze.

– Cu ce-ai greșit, copila mea?

– M-am simțit respinsă. Uneori nu e deloc ușor să accepți locul doi în inima celui pe care-l iubești, mai ales când pe primul loc se află omleta cu șuncă și kethcup!

– Ai dreptate.

– Ketchup-ul a fost picătura care a umplut paharul, înțelegi? Să pierd partida din cauza unei banale sticle roșii, e mai mult decât poate accepta orgoliul meu. Atunci...

– Atunci...?

– Ei bine, am făcut totul pentru ca să te cuceresc.

Jason îi ridică bărbia și o sărută de o mie de ori pe pleoape.

Ea îl privi printre genele lungi.

– Nu ești supărat?

Nu, nu era. Scânteile din ochii lui cenușii trădau o stare sufletească diametral opusă. Un fel de admirație exagerată pe care Erika o cunoștea bine. Jason zâmbi.

– Întâmplător, ăsta e motivul pentru care porți cel mai sexy șort pe care l-am văzut vreodată? întrebă el.

Ea remarcă cu satisfacție tonul poznaș din glasul lui.

– Păi... Asta înseamnă că aveam șanse să-mi ating scopul propus?

– Ce-ntrebare! Ai putea să seduci și un mort.

– Dar prefer un bărbat viu.

Jason o privi lung, înainte s-o ia în brațe. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, ea deschise gura. Bărbatul n-a mai putut rezista. Aplecându-se, se pregătea să-i pecetluiască gura cu un sărut.

– Salut, Jason, ce faci?

Ness coborî privirea spre Andrew.

– Vreau s-o sărut pe mama ta.

– De ce?

– Pentru că-mi place.

– Pot să mă uit?

– Nu!

– De ce?

Un hohot de râs scutură umerii Erikăi. Jason o privi dezamăgit.

– Găsești amuzantă situația asta?

– Te-am prevenit în legătură cu Andrew.

Ea încercă să-și stăpânească râsul dar nu prea reuși. Un zâmbet apăru și pe buzele lui Jason care slăbi îmbrățișarea. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aștepte ca cei mici să se culce.

„Grea zi", își spuse el și arătând spre casă, lansă îndemnul:

– La treabă!

Erika luă poziția de drepți și-l salută milităreste.

– Da, șefule!

– Tu ocupă-te de obloane, spuse el bătând-o afectuos pe fund.

Apoi, ea făcu stânga-mprejur și se îndepărtă fluierând.

După ce și-au terminat lecțiile, copiii s-au grăbit în curte pentru antrenamentul de base-ball. După antrenament au făcut o baie interminabilă și a urmat cina la fel de agitată ca de obicei. Către sfârșitul mesei, atunci

când a apărut desertul, cremă de vanilie, a apărut un incident între Billy-Jo și gemeni. Fetița i-a împroșcat cu cremă pe cei doi care, bineînțeles, au început să zbiere. Toată lumea a intervenit în scandalul ăsta, mai puțin Charleen. Ea continua să-l scarpine după urechi pe Plume, dar un zâmbet îi lumina trăsăturile fine.

Jason și Erika schimbară o privire complice. În ultimul timp, Charleen zâmbea din ce în ce mai des... Erika puse capăt scandalului luând-o pe Billy-Jo în brațe. Micuța, care cu o clipă înainte țipa de mama focului, se liniști ca prin minune și începu să-și sugă degetul mare.

Jason strânse masa, puse farfuriile și tacâmurile în mașina de spălat vase și-i dădu drumul.

– Toată lumea la culcare, decretă Erika.

Puștii s-au conformat imediat, cu disciplina care-i stârnise admirația lui Jason încă de la început.

– Jason, treci să ne spui noapte bună?

– Da, bineînțeles, Travis... sau Trevor.

Îi privi cum ieșeau din bucătărie și, pentru prima oară, conștientiză că timpul trecea. Gândul că într-una din zilele următoare se va trezi singur în vastul lui apartament atât de gol, din Dallas, îi păru insuportabil. Bineînțeles că va fi și Charleen, dar nu se va plictisi ea oare, departe de această casă fremătând de viață? O să vadă el. Pentru moment,

cele mai importante lucruri erau progresele făcute de Charleen și visul pe care-l împărțea cu Erika.

Urcă la etaj, îi sărută pe copii spunându-le noapte bună, zăbovind doar o clipă în plus cu Charleen. Întors în bucătărie, o ajută pe Erika să facă ordine. După ce ea șterse masa pentru a treia oară, Jason o întrebă încet:

– Crezi că au adormit?

Expresia lui plină de speranță o făcu să chicotească.

– N-are rost să vorbești încet, nu te pot auzi. Dacă n-ar fi adormit, ar fi deja aici. Prin urmare, putem trage concluzia, fără riscul de a ne înșela, că au adormit...

Erika nu mai putu să continue pentru că Jason o luă în brațe, stinse lumina și începu să urce grăbit scările.

– Fără un cuvânt frumos, fără un sărut, se plânse ea. Bunele maniere se pierd.

Jason făcu o haltă, fără să-și lase jos prețioasa povară.

– Crede-mă, te rog, că nu ăsta e felul meu de a mă purta, dar în condițiile astea...

Apoi, coborând glasul:

– Dragă, dacă te-aș fi sărutat în bucătărie, cu siguranță că n-am mai fi ajuns în cameră.

– Nu?

– Sunt sigur că nu.

Cu pas hotărât, el traversă palierul. Nu mai erau decât doi pași până în paradis, când un glas mic din întuneric îl făcu să tresară.

– Ce faci, Jason?

Acesta inlemni. La fel și Erika în brațele lui. Tânăra femeie aruncă o privire către fiul ei cel mai mic. Cea mai bună apărare e atacul, așa încât îl întrebă cu toată severitatea de care era în stare:

– Andrew! Ce-i cu tine aici, la ora asta?

– Mi-e sete.

– Bine, du-te în baie și ia un pahar cu apă.

– Bine, mamă.

Puștiul porni spre camera lui dar după doi pași, reveni insistent.

– Mamă, de ce te duce Jason în brațe?

Jason se abținu să nu înjure și o lăsă încet pe Erika în picioare. Aceasta îi zâmbi lui Andrew.

– Pentru că am o așchie-n talpă.

– Da? Pot s-o văd și eu?

– Nu!

– De ce?

Jason se așeză pe vine, și își trecu degetele prin părul băiatului spunându-i hotărât:

– Pentru că i-am scos-o eu deja.

– Atunci de ce o mai duci în brațe?

– Doar ca s-o ajut. Pe mama o mai doare încă piciorul, înțelegi?

– Pot să mă uit totuși?

Jason se ridică. Ignorând privirile întrebătoare ale lui Andrew, îi spuse Erikăi:

– Du-te în camera ta și nu uita să lași fereastra deschisă. Andrew, acum poți să te duci să bei apă. Eu mă duc să mă culc. Nu vă faceți griji, încui eu ușa de la bucătărie.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și plecă. Erika și Andrew îl auzeau coborând scările. Gânditoare, tânăra femeie s-a dus cu cel mic în baie, i-a dat să bea apă, apoi l-a urcat în pat, l-a învelit și l-a sărutat.

Casa era scufundată în liniște. Erikăi nu i se păruse niciodată culoarul atât de lung. Ajunsă în sfârșit în camera ei, închise ușa și apăsă pe întrerupător.

– Jason?

Instalat confortabil în fotoliu, Acesta o salută nonșalant cu mâna.

– Era și timpul! Începusem să mă plictisesc, oftă el.

Și cum ea îl privea cu respirația tăiată, el aruncă o privire spre fereastră

– Iar am făcut pe Robin Hood!

Sări ca un sălbatic, luând-o în brațe și căutându-i nerăbdător buzele. Erika răspunse imediat sărutului arzător.

– Draga mea, nu mai pot s-aștept.

El își scoase peste cap bluza, în timp ce ea își descheia corsajul. Jason scoase un mormăit.

– Asta a fost! Mi-am văzut visul cu ochii!

– Ce spui?

El întinse cu un gest triumfător degetul arătător spre bustiera ei verde de mătase.

– Azi-dimineață, fleacul ăsta era la uscat pe frânghie. Și astă-seară...

Erika nu mai purta nimic pe sub bustieră și zâmbi. Dezbrăcat, teribil de viril, Jason se apropie.

– Așteaptă o clipă, să încui ușa. Copiii mei sunt la o vârstă delicată...

– Și eu!

Trase zăvorul, apoi stinse plafoniera. Veioza de la capul patului răspândea o lumină plăcută de chihlimbar. Erika își spuse că niciodată nu încercase o asemenea emoție văzând un bărbat gol apropiindu-se de ea. În clipa următoare, două brațe puternice o luau pe sus.

Ca într-un vis real, se lăsă transportată în pat.

Soneria deșteptătorului o trezi pe Erika dintr-un somn adânc. De fapt, dormise puțin. Zâmbi amintindu-și de excesele de peste noapte. Ca și data trecută, Jason plecase lasând-o epuizată dar încântată. Începu să râdă fără să vrea. Își aruncă privirea peste dezordinea din cameră. Bustiera verde era agățată de barele arămii ale patului ca un trofeu.

Erika n-o păstrase prea mult timp. După câteva minute Jason îi spusese că i se părea imoral să sărute o femeie pe jumătate îmbrăcată. Cât ai clipi o dezbrăcase și... Erika se simțea moale gândindu-se la ce urmase.

Făcu un efort supraomenesc pentru ca să se smulgă din culcușul cald, cu cearșafuri șifonate, care păstrau mirosul lui Jason. Căscând și întinzându-se ajunse sub duș și deschise robinetul. Apa șiroia pe trupul ei istovit, pe care-l împroșca cu mii de picături de diamant. Își ridică fața direct spre jetul de apă, acum, trezită de-a binelea. Abia ieșită din baie, înfășurată într-un imens prosop pufos, se și închipuia făcând duș împreună cu Jason.

Un zâmbet fericit îi lumină chipul ud. Jason... Jason era pretutindeni în inima și în gândurile ei. Cu un gest îndemânatic, Erika scoase capacul de plastic al unei cutii, luă cu degetul niște cremă și și-o întinse pe coapse. Acest ritual făcea parte din lupta nemiloasă pe

care o purta cu cele două sau trei dungi care-i striau pielea mătăsoasă. Cu sprâncenele încruntate examină dungile fine. Jason le remarcase oare? La experiența lui, era obișnuit cu așa ceva, fără îndoială. Dar bineînțeles că avusese deja ocazia să vadă asemenea stigmate și pe alte trupuri.

Furioasă, Erika dădu deoparte prețioasa cutie. A venit vremea ca Jason Ness să înțeleagă că n-o să mai vadă niciodată semne de felul ăsta pentru că nu mai era de capul lui.

– Da, numai că... cum să i-o spun? se întrebă ea cu voce tare.

Enervată, Erika se întoarse în cameră, se îmbrăcă în grabă și ieși trântind ușa.

– Cine râde la urmă, râde mai bine, mormăi ea.

Jason intră în bucătăria luminoasă cu obișnuitul lui mers nonșalant. Se opri la mijlocul drumului, intrigat de hotărârea pe care o citea pe fața Erikăi. Așezați la masă, spălați, pieptănați, îmbrăcați, cei șapte copii își mâncau cuminți cerealele. În cameră domnea o liniște lugubră, încât s-ar fi putut auzi musca. Presimțind că o să se întâmple ceva rău, Jason avu o clipă de ezitare, neștiind ce politică să adopte: eroism sau fuga de la locul faptei. Optă pentru prima variantă și îi adresă Erikăi un zâmbet strengăresc.

Ea îl privea apropiindu-se, cu mâinile încrucișate la piept și bătând nervoasă cu vârful piciorului în podea. Era un semn rău, însă Jason continuă să înainteze.

– Ascultă-mă cu atenție, domnule Ness, începu Erika cu un glas strident. Îți atrag atenția că...

Bărbatul îi acoperi gura cu palma, împiedicând-o să continue. Le strigă copiilor să-și termine liniștiți micul dejun, după care o luă pe Erika pe sus și o scoase afară din casă.

Ajunși pe verandă, îi dădu drumul.

– Acum, poți să continui, draga mea.

Femeia trase adânc aer în piept și o luă de la început:

– Ascultă-mă cu atenție, domnule Ness. Îți atrag atenția că n-o să mai ai ocazia să vezi acele mici striuri de pe alte piei în afară de a mea. Nu-mi place să te împart cu nimeni.

Jason o privea cu ochii mari.

– Dragă, despre ce vorbești?

Ea îl săgetă cu privirea.

– Despre dungile de pe coapsele mele. Nu m-ai întrebat nimic despre ele.

– Trebuia s-o fac?

El tot nu înțelegea. Bineînțeles, știa de existența acestor urme; mai văzuse de câteva ori. Știind că Erika avea patru copii, de ce i-ar fi pus întrebări pe tema asta?

– Nu, nu erai obligat s-o faci, răspunse femeia, cu ochi scânteietori.

El își trecu degetele prin păr, vizibil enervat.

– Pentru Dumnezeu, atunci despre ce vorbești?

– Despre angajament.

La capătul răbdării, el răspunse:

– Ce angajament? Credeam că era vorba...

– N-a fost decât un pretext, i-o tăie ea.

– Erika, draga mea, încă nu mi-am băut cafeaua. Încearcă să mă-nțelegi.

– Baliverne!

Jason oftă exasperat.

– Foarte bine. Am să fac un efort ca să urmez meandrele gândirii tale matinale. De acord?

Ea încuviință.

– Dacă înțeleg bine, îmi ceri să-mi iau un angajament?

– Da.

Inima lui începu să bată să-i spargă pieptul.

– Ce fel de angajament?

Erika se adânci în contemplarea propriilor unghii.

– Poate că trăim în secolul femeilor libere, însă nu este cazul meu, mormăi ea.

– Da?

– Da. Am să-ți cer deci, cât timp ești cu mine, să nu te mai vezi cu alte femei.

– Care alte femei?! urlă Jason.

– Știi foarte bine, cele cu urme...

Jason se apucă cu mâinile de cap.

– Dumnezeule, o luăm de la capăt!

– Neapărat, câtă vreme totul a început de la aceste...

– Draga mea, i-o tăie bărbatul, ai milă! Erika, fii drăguță. Încearcă să-mi explici mai clar. Cât mai clar posibil, de acord?

Ea cugetă puțin, apoi își drese glasul.

– Azi-dimineață, ieșind de sub duș, m-am gândit la tine.

– Mă simt flatat.

– Deodată, mi-am dat seama că nu m-ai întrebat nimic despre faimoasele dungi mici pe care le am pe șolduri. Mă urmărești?

– Cu luare-aminte.

– Atunci mi-am spus că, una din două: ori nu-ți pasă, ori ești învățat cu așa ceva.

– Aha...

– După ce am reflectat, am eliminat prima supoziție. Cum puteai tu să rămâi indiferent în fața acestei drame, nu-i așa? Rămânea deci cealaltă ipoteză: obișnuința. În concluzie, o altă femeie, cu aceleași urme...

Glasul i se frânse. Îndoiala îi umbrea ochii mari. Văzând-o atât de frământată, pe Jason îl cuprinse un val de tandrețe. O luă de umăr cu blândețe.

– Vrei un răspuns?

Ea dădu din cap.

– Atunci, fii atentă, n-am să repet de două ori. Sunt un bărbat adult, am treizeci și șase de ani. Știu ce sunt semnele de care vorbești tu. Altfel spus, în viața mea nu există nici o altă femeie, cu sau fără asemenea semne. Cât despre tine, îmi placi așa cum ești, e clar? Acum, în ceea ce privește angajamentul, doar pe tine te iubesc, asta-i tot. Și să știi că țin foarte mult la ceea ce-i al meu.

– Chiar așa?

– Chiar așa! spuse Jason luând-o în brațe și sărutând-o pătimaș. Am știut de la început că o să am probleme cu tine. De cum ți-am văzut părul roșu...

– Nu e roșu.

– Ba da!

– E castaniu-roșcat, murmură ea îmbătată de sărutul lui.

– Hmm... E o șansă. Despre roșcate se spune că n-au caracter. Ți-am spus bună dimineața, dragostea mea?

– Nu, dar...

Îi luă din nou buzele în stăpânire, lăsând-o fără suflare.

– Atunci, bună dimineața, draga mea.

Erika zâmbi.

– Bună dimineața, Jason.

După încă un sărut, el se desprinse din îmbrățișare.

– Trebuie să-i însoțesc pe copii la autobuz. O să mănânc după ce mă întorc.

– Poate că un mic dejun tardiv ar avea un farmec în plus.

– Asta nu mă mai miră la tine, doamnă McCormik. Nu te gândești decât la distracție. Dacă sărmana doamnă Ballinski ar vedea exemplul pe care-l dai copiilor...

O luă pe Erika cu brațul pe după umeri și porniră spre casă râzând. Intrară împreună în bucătărie unde copiii îi așteptau.

– Grăbiți-vă, strigă Jason, altfel o să întârziați!

A urmat o învălmășeală de nedescris în decursul căreia fiecare a urcat la etaj să-și ia lucrurile. Abia după zece minute școlarii au plecat. Travis, sau poate Trevor, le spuse celorlalți.

– Jason ar trebui s-o sărute mai des pe mama. Atunci ar fi tot timpul bine dispusă.

Cel vizat se întoarse și pufniră în râs cu toții. În bucătărie, Erika auzise și ea comentariul.

Capitolul 9

Terenul de joc fusese delimitat, după dorința domnului Farley, de o barieră dincolo de care erau tribunele. Cele două echipe pătrunseră pe teren alergând, aclamate cu entuziasm de spectatori. Sub lumina reflectoarelor, aerul părea electrizat.

Jason strânse pumnii. Nu știa să fie nimeni mai răutăcios pe lume decât un părinte a cărui odraslă tocmai fusese eliminată din joc. Domnul Farley dădu semnalul de începere și se făcu liniște.

Echipa Erikăi părea cea mai normală, în comparație cu adversarii care, dotați cu un echipament sofisticat, frizau ridicolul.

Și cu toate astea, la capătul primei reprizei, adevărul ieșise la iveală: echipamentul nu era totul.

Jason luase loc în tribună, cu Billy-Jo pe genunchi. Charleen și Jack se postaseră lângă locul de bătaie. Pentru moment, fiecare echipă avea trei puncte.

Cum putuse micul Tommy să ajungă la faza de plecare? Jason n-ar fi putut să spună. Puștiul se deplasa cu greutate, cu piciorul lui bolnav.

Travis era la bătaie, un jucător fusese deja eliminat. Travis lansă mingea celui de-al doilea la bătaie, Tommy, care i-o trimise înapoi cu un elan impecabil. Pe urmă, Tommy lăsă să-i cadă bâta și începu să alerge șchiopătând. Nu reuși să acopere și ultimii zece metri de tușă. Era definitiv eliminat, indiferent de părerea unora sau altora.

Arbitrul fluieră.

– Out! urlă el.

Tommy făcu o strâmbătură. O furie numită Erika o zbughi atunci pe pistă și se proțăpi în fața uriașului arbitru. Cu mâinile în șolduri și părul în vânt, ea începu să-și agite degetul arătător pe sub nasul mare al uriașului.

Se părea că femeia avea ceva de contestat în privința acuității vizuale a arbitrului. Acesta mai avea puțin și făcea o criză de apoplexie. Încerca zadarnic s-o calmeze pe Erika. Jason n-o văzuse niciodată într-un asemenea hal de înfuriată.

La un moment dat, chipul arbitrului deveni roșu ca o tomată și lăsa impresia că vrea să-și apuce rivala de umeri. Jason o așeză pe Billy-Jo pe bancă. Nu se născuse încă ăla care să pună mâna pe Erika! Din câțiva pași ajunse pe ringul unde se desfășurau ostilitățile. Acum, chipul arbitrului virase către violaceu, în timp ce Erika își continua tirada. Strigăte de încurajare răzbeau din tribună.

– Haide, Erika, arată-i ce ești în stare!

– De unde a venit tipul ăsta? Habar n-are de nimic și mai e și miop ca o cârtiță.

În schimb, suporterii celeilalte echipe se plângeau zgomotos de pătrunderea tinerei femei pe teren.

– Asta de ce se bagă?

Uriașul ridică din umeri, sleit de puteri, și fluieră sfârșitul reprizei. Jason o văzu pe Erika sărutându-l pe Tommy pe frunte. Radios, puștiul o îmbrățișă de mijloc. Apoi, cele două echipe ieșiră în afara terenului. Sprijinită de bariera care delimita spațiul de joc, Erika mâzgălea ceva pe tabla de scheme de joc. Jason se apropie de ea.

– Erika!

– Da, domnule Ness?

– Tommy a comis o mare greșeală... N-ai remarcat-o?

– Bineînțeles. Până la urmă tot a fost eliminat.

Jason o privi contrariat.

– Atunci de ce ai fost gata să declanșezi al treilea război mondial, când lucrurile erau clare?

– În primul rând, pentru că fiind singura femeie antrenor, aștept să fiu respectată.

– Și pe urmă?

– Pe urmă, când l-am adus pe Tommy în echipa mea, din cauza piciorului, el n-avea deloc încredere în sine. Astăzi, pentru prima oară, a atins baza treia ceea ce, pentru el, nu-i puțin lucru. De asta m-am simțit datoare să intervin, să-i țin partea. Acum, știind că pun bază pe el, chiar dacă este eliminat, o să continue să se antreneze. E o simplă chestiune de psihologie, înțelegi?

Jason încuviință din cap, cu privirea îmblânzită. Se aplecă și o sărută tandru pe obraz.

– Astăzi ți-am spus că te iubesc?

– Doar de trei ori.

– Ne vedem, după meci?

Erika chicoti.

– De fiecare dată când îmi dai întâlnire, imediat îmi vine să...

Își tremină fraza cu o dulce șușoteală în urechea lui Jason, care oftă. Doamne, de ce spunea asemenea lucruri? Dar ea era deja pe pistă, strigând:

– Fiecare la locul lui, jocul continuă!

Jason urcă din nou în tribună, cu inima bătându-i cu putere.

În noaptea aceea, Erika și Jason stabiliră programul pentru următoarele două săptămâni. O repartiție cinstită a sarcinilor îi atribuia treburile menajere Erikăi, în timp ce Jason trebuia să termine casa de zugrăvit.

Jason ar fi vrut să oprească timpul în loc. Era de o lună aici, în Virginia. Charleen părea să-l accepte. Sam, cumnatul său, continua să conducă firma în locul lui, fără probleme deosebite. Două telefoane pe săptămână erau de ajuns ca să rezolve micile dificultăți ivite. Și totuși, escaladarea în fiecare seară a falnicului stejar de lângă casă, părea să nu-l mai amuze pe Jason ca în prima zi. În fiecare seară își punea în gând să intre pe ușă, nu pe fereastra Erikăi, dar nu îndrăznea să forțeze lucrurile în relația cu ea. Sub aparența unei femei puternice și vesele, Jason bănuia o nefirească fragilitate. Între cei doi îndrăgostiți se stabilise un echilibru relativ, însă Jason se temea că un grăunte de nisip ar fi fost suficient să înțepenească mecanismul care, deocamdată, funcționa perfect. Nu, nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Să aștepte un incident prodivențial care să împingă lucrurile pe drumul pe care-l dorea el.

Jason tocmai se întorcea în compania lui Billy-Jo, a Charleenei și a nelipsitului Plume. Le dusese pe fete în oraș unde, cedând unui impuls de moment, le cumpărase două păpuși enorme.

La parter, nimeni. O liniște apăsătoare plutea în casă. Și bucătăria era goală dar, pe fereastră, Jason îi văzu pe băieți. Făceau antrenament de base-ball, într-o disciplină admirabilă. Jason îi făcu semn unuia dintre gemeni și acesta veni într-un suflet.

– Bună seara, Travis.

– Eu sunt Trevor.

– Iartă-mă. Unde-i mama?

– În pivniță.

– Ce caută acolo?

– Habar n-am. A început prin a urca în pod să caute ceva. Pe urmă, a coborât în fugă pe scară, țipând: „Sunt la subsol!", și a trântit ușa. Ciudat, nu?

– Nu contează.

– Jason, crezi că a văzut vreo fantomă în pod?

– Fii liniștit. Nu există fantome.

– Ești sigur?

– Bineînțeles! Mama ta a avut o problemă în pod, asta-i tot.

Trevor se scărpină la tâmplă, gânditor.

– Era foarte palidă. Ultima oară când am văzut-o așa a fost când eu și Travis am ascuns un șarpe în cutia cu biscuiți.

– Doar n-ați făcut voi așa ceva!

– Ba da!

– Și cum a reacționat?

Puștiul ridică din umeri.

– Ne-a fost atât de frică încât n-am rămas să vedem ce se-ntâmplă, dar am auzit bine hărmălaia care a urmat.

– Da?

Puștiul pufni în râs amintindu-și cele întâmplate.

– Parcă o turmă de elefanți ar fi dat iama în bucătărie. Mama arunca în șarpe cu tot ce avea la îndemână. A fost nostim. Bietul șarpe se învârtea în mijlocul bucătăriei, neștiind încotro s-o apuce. În cele din urmă Travis a putut să-l prindă și i-a dat drumul în pădure.

– Înțeleg.

– Jason, să n-o întrebi niciodată pe mama de ce farfuriile noastre sunt îndoite, dacă nu vrei să te taie de la desert.

Jason nu-și putu ascunde zâmbetul.

– Totuși, a fost ceva grozav...

– Nu mă-ndoiesc, spuse Jason. Poți tu să ai grijă de Billy-Jo?

Trevor se bosumflă puțin.

– Bine, de acord. Dar sper să nu-i vină să se așeze pe oliță.

– E prea ocupată ca să-și pieptene noua păpușă.

– În felul ăsta, păpușa o să fie curând cheală. Asta e partea proastă la fete... Vino, Billy-Jo.

Jason își propuse ca într-una din zilele următoare să perfecționeze educația băieților la capitolul de psihologie feminină.

Întărit de această hotărâre importantă, el deschise ușa de la subsol scoțând la iveală niște trepte pe care le coborî precaut.

Un bec suspendat de un fir răspândea o lumină slabă galbenă. În rest, beznă. În zona luminată, Erika punea niște sticle de vin într-un coș și cânta „La vie en rose".

– Erika?

Tânăra femeie se sperie de apariția neașteptată și scăpă din mână ultima sticlă.

– Jason! M-ai speriat de moarte...

El deschise brațele și Erika veni să se cuibărească la pieptul lui.

– Ce faci aici, draga mea?

– Eu? Absolut nimic. Un pic de ordine.

– Erika, am aflat că ai fost și în pod. Ce poți să-mi spui și mie?

– Poftim? întrebă ea strângându-l în brațe.

– Dragă, n-ai putut să-ți zugrăvești casa, pentru că amețești dacă urci pe o scară. De ce ți-e frică de înălțime? Și de când?

Ea se împinse în mâna care o freca pe spate.

– De la vârsta de cinci ani, răspunse femeia, cu nasul în cămașa lui Ness.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Am rămas blocată într-un lift.

Ultimul cuvânt abia îl rostise.

– Împreună cu cine?

– Singură.

Simțind-o cum tremura violent, Jason o strânse și mai tare.

– Liniștește-te, draga mea. Sunt aici. Erika, nimic rău nu ți se poate întâmpla când sunt aici. La ce etaj voiai să mergi?

– La parter, hohoti ea.

O sărută pe pleoapele cu gene lungi, umezite de lacrimi, pe buzele palide. Încet-încet, hohotele s-au mai domolit.

Fără un cuvânt, Erika luă batista lui Jason, își șterse nasul și se șterse la ochi.

– Acum ți-e mai bine?

Din glasul lui răzbătea o imensă tandrețe. Ea încuviință din cap și încercă să schițeze un zâmbet.

– Da, mulțumesc.

Jason făcu un efort să înghită în sec. „Imprevizibilă". Epitetul acesta se adăugă imediat la lunga listă de calități și defecte ale Erikăi.

– De ce te-ai dus în pod? Era ceva așa de important?

– O surpriză.

– Pentru cine?

– Pentru tine. Zâmbea.

– Pentru mine? Pot s-o văd?

Zâmbetul Erikăi să lărgi.

– Nu încă. În primul rând trebuie spălat... și tu n-o să afli nimic în plus. Altfel, unde e surpriza.

Antrenat în joc, Jason întrebă:

– Atunci, când?

– Astă-seară, dacă ești cuminte. Și dacă-mi promiți că ești întotdeauna drăguț...

– Ei bine? continuă el, vrăjit de sclipirea ochilor ei verzi.

– Surpriza... e surpriză.

– Dragostea mea...

Erika se desprinse din brațele lui, luă coșul și o zbughi pe scara îngustă.

La ora zece fără un sfert, Jason începu să se cațere pe bătrânul stejar. Pentru a nu știu câta oară se întreba ce surpriză îi rezerva Erika. În timpul cinei, ea îl

privise în repetate rânduri intens și cu subînțeles și îi făcuse cu ochiul plină de mister. A fost nevoit să facă un efort mare să se stăpânească. Dar în ciuda afecțiunii pe care o avea pentru copii, în seara asta abia aștepta să scape de ei. Jason așteptase ora de culcare cu o nerăbdare din ce în ce mai mare.

Încălecă pervazul ferestrei și intră în cameră agil ca o felină. Camera era goală, luminată doar de un abajur de chihlimbar și, mirosea a iasomie... Erika era deci acolo. Curios la culme, Jason se apropie de ușa de la baie. O dungă de lumină răzbătea de sub ușă. Apropiindu-se auzi niște zgomote abia perceptibile, foșnet de haine... Răsuci clanța aurie și împinse ușa.

Primi șocul cu demnitate.

– Erika!

Ea se întoarse, cu o perie în mâini, cu părul lung căzându-i peste umerii goi. Era îmbrăcată cu un corset care îi scotea la iveală pe jumătate sânii.

Corsetul de mătase de culoarea fildeșului era încheiat în față de o mulțime de năsturași de sidef... cincizeci, pe puțin. Privirea lui Jason alunecă de-a lungul bustierei spre talia incredibil de fină apoi spre jartierele care susțineau ciorapii de mătase albă. Pantofii albi cu toc cui încununau vestimentația insolită a Erikăi.

– Îți place? susură ea.

Își trecu degetul pe sub gulerul cămășii care-l strângea și el răspunse cu un mormăit. Cu o mână blândă, ea îl împinse în cameră, apoi către pat. După ce Jason s-a întins în pat, ea și-a scos pantofii și a venit lângă el. El respira greu. Zâmbitoare, Erika îi întinse o cupă de șampanie, apoi o înălță pe a ei pentru un mic toast.

– Pentru toate țațele din orășelul ăsta uitat de lume și mai ales pentru președinta lor, doamna Ballinski. Mă rog la bunul Dumnezeu ca acest suflet caritabil să nu afle niciodată ce exemplu lamentabil dau eu sărmanilor mei copii.

Nu avu timp să-și termine cupa, pentru că Jason se năpusti pur și simplu peste ea. Degetele lui se încurcară în nasturii de sidef ai corsetului. Încercă să-i descheie... dar erau prea mici și prea mulți. Se lăsă păgubaș.

– Cea mai minunată invenție în materie de haine este fermoarul! declamă bărbatul cu năduf.

– Câtă lipsă de poezie!

– De ce? Ai puțină răbdare și am să-ți recit o poezie minunată, imediat ce voi reuși să-ți deschei corsetul ăsta diabolic.

– Abia aștept.

Dis de dimineață, Jason sări din pat. Se îmbrăcă în grabă, încălță un pantof: apoi, îl căută și pe dreptul pe covor. Erika se întoarse pe partea cealaltă rostindu-i numele. Jason călcă pe un nasture de sidef și îi veni să râdă... Îl luă de jos și îl puse în cupa de cristal alături de ceilalți. Erika va avea ceva de lucru până să-i coasă pe toți la loc.

O sărută ușor pe obraz pe tânăra femeie șoptindu-i că o iubește. Ea zâmbi în somn; Jason ieși pe fereastră și dispăru în întunericul care începuse să piardă teren.

– Ieși, domnule! țipă ea suflând în fața lui Jason baloane de săpun irizate. Locul dumitale nu e în baia unei doamne.

– Mi-era frig, se plânse el.

– Nu-i adevărat! Gărzi!

– Lasă-mă să-ți țin companie. Pari atât de singură în mijlocul atâtor balonașe...

– Ieși de-aici, piratule!

– Ai grijă, frumoaso, dacă nu vrei să apuci pe lungul drum al prizonieratului.

Cu genunchii în apa înspumată, el o apucă de părul lung, silind-o să-l privească în față. Izbucnind în râs, Erika începu să dea din picioare și să țipe. Nemilosul pirat improvizat o strânse și mai tare. Șiroind de apă, captiva îl imploră să n-o batjocorească.

Un ciocănit în ușă fu urmat imediat de un glas de copil.

– Mamă?

Revenită brutal la realitate, Erika îi puse lui Jason mâna plină de săpun pe gură. Imaginea lui Andrew în pijama în pragul ușii de la baie o făcu să paralizeze.

– Mamă?

– Da, Andrew? spuse ea cât putu de calm.

– Mi-e sete.

– Vin imediat.

Ieși din baie și, își luă prosopul înfășurându-l în jurul trupului. Întâlni privirea lui Jason.

– N-ai încuiat ușa de la cameră? întrebă ea printre dinți.

Bărbatul scoase din gură un balon de săpun.

– Îmi pare rău... Mi-am pierdut capul când te-am văzut deghizată în sirenă în mijlocul oceanului.

După ce s-a înveșmântat cu prosopul, Erika împinse cu piciorul hainele lui Jason după cadă.

– Bagă capul la fund! spuse ea printre dinți.

– Poftim?

– Bagă capul la fund!

– Dar e plin de bule...

– Ține-te de nas.

În timp ce el se conforma, Erika deschise ușa și îl întâmpină pe băiețel.

– De ce-ai întârziat atâta mamă?

Îl luă în brațe pe cel mic și, cu șiretenie, închise ușa în urma lor.

– Eram în cadă.

Cu pași hotărâți, purtându-și minuscula povară, Erika traversă camera. În clipa în care se pregătea să iasă, din baie se auzi un „pleosc" teribil. Andrew privi imediat peste umărul ei.

– Ce-a fost asta, mamă?

– Prosopul de baie a căzut în apă.

– E mare prosopul ăsta.

Erika se întoarse după zece minute, și încuie hotărâtă ușa înainte să dea ochii cu Jason. Sub duș, el se chinuia să scape de clăbucii din cap. Tânăra femeie făcu să-i alunece prosopul și se trezi, goală, lângă el.

– Ți-am vorbit despre fantoma care nu-mi dă pace noaptea? Ei bine, sunt goală sub o cascadă. Și atunci apare un pirat înarmat cu o sabie strălucitoare...

Cu spatele la ușă, aplecată peste bufet, Erika făcea sandvișurile pentru micul dejun al copiilor. Cu un hoț, Jason se strecură nevăzut și, venind pe la spate își afundă fața în părul ei parfumat. Erika se împinse către el oftând ușurată.

– Bună dimineața, îngerul meu, îi șopti el mușcându-i în joacă lobul urechii. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar în garaj e un tip ciudat.

– Hmmm, ce veste bună.

– Draga mea, acolo e într-adevăr un bătrânel care se chinuiește să umple rezervorul mașinii de tăiat iarbă... Erika, spune ceva. Bătrânul mi-a spus chiar „fiule".

– Ei și?

Ea îl privi de sus, blazată, amestecând cu lingura într-o cană.

– Văd că știrea asta te lasă rece.

Înălțându-se pe vârfuri, Erika îl sărută delicat pe buze.

– Te înșeli, dragul meu. Și dacă intrusul a avut curajul să-ți spună „fiule", mă duc imediat să văd ce-i cu el, de acord?

– Dar știi cine e?

– Bineînțeles, e Harold. El și soția lui locuiesc în casa de vizavi.

– Și ce caută în garajul tău, ce treabă are cu mașina de tuns iarbă?

– Am făcut o înțelegere. Harold îmi tunde peluza gratuit, și are dreptul să folosească mașina pentru grădina lui.

– De ce?

– Dragul meu, Harold nu mai e la prima tinerețe. Anul trecut a fost bolnav. N-ar trebui să tundă iarba pe căldura asta.

– Atunci, ce naiba face în garajul tău? De ce nu-și cumpără o mașină de tuns cu pedale?

Erika îl privea ca și cum spusese o enormitate.

– Haide, Jason, exclamă Erika adoptând tonul pe care-l folosea când îi dojenea pe copii, Harold și Norma crezi că și-ar putea permite o asemenea cheltuială?

Jason își aminti de chioșcul decrepit de pe cealaltă parte a străzii, apoi clătină din cap.

– Nu cred.

– În cazul ăsta, nu mă deranjează cu nimic să-l las să folosească mașina mea. Și dacă nu el, atunci mie cine mi-ar tunde iarba din curte?

El ridică o sprânceană.

– Vezi tu... nu mă pricep să folosesc mașina asta, bombăni ea. N-am știut niciodată. Pentru mine e ca și cum aș urca pe o scară. Ca și cum aș prinde o minge de base-ball.

– Nimeni nu e perfect, mormăi Jason.

Harold era un bătrânel original, foarte simpatic. Continuă să-i spună lui Jason „fiule” și, în ciuda căldurii, tunse peluza.

În mintea lui Jason începea să prindă contur un plan obscur. Pe măsură ce îl rumega, planul devenea tot mai precis. Îl răsucea pe toate fețele, dar nu-i găsea nimic de reproșat... Asta îi plăcea. Avea în sfârșit soluția dilemeni lui și a Erikăi.

Bucuria puse stăpânire pe el; în prima clipă vru să se precipite spre ea, dar se răzgândi. O altă decizie se impunea. După încă un moment de meditare, hotărî să pregătească minuțios planul și să nu-l dezvăluie înainte de a fi realizat. Da, pusă în fața faptului împlinit, Erika nu se mai putea îndoi de dragostea lui. Ar fi chiar nevoită să se mărite cu el. Jason își frecă mâinile, nu mai avea decât să treacă la punerea în practică. Asta însemna o mulțime de telefoane și mai multe întâlniri.

Însă cel mai greu era să-i dea de lucru Erikăi, astfel încât să n-aibă timp să-și dea seama ce se-ntâmpla. Jason își luă uneltele și se duse la treabă fluierând. Viitorul părea minunat, fericirea era aproape.

– Vrei să te faci criță?

– Da, de ce nu? spuse bărbatul.

Era prăvălit pe canapeaua din salonul privat al Erikăi. Sticla de whisky era pe jumătate goală, el avea privirea tulbure, iar congestionarea feței îi trăda gradul de alcoolemie. Tânăra femeie își turnă un deget de conic.

– Ce motiv ai? întrebă ea.

– N-ai văzut ce s-a-ntâmplat? Propria mea fiică nu suportă s-o ating.

– Asta e explicația ta?

– Ăsta-i adevărul! Erika, nu începe să faci pe psihanalista. Știu foarte bine ce am văzut.

Vocea lui gravă n-o tulbură.

– Ești sigur? insistă ea.

El își umplu din nou paharul, mormăind ceva printre dinți. Era mai bine să-și limpezească ideile înainte de a se îmbăta, încât să nu mai înțeleagă.

– Acum, ascultă-mă, reluă Erika. Eu nu ți-am spus niciodată cum să construiești o casă, nu-i așa? În schimb, nu vreau să-mi explici cum trebuie să-i înțeleg pe copii. Psihologia adulților nu e specialitatea mea... Întâmplător, copiii mă fascinează, mai ales puștii de vârsta la care n-au învățat să-și ascundă emoțiile... Nu se zice despre copii că ei nu știu să mintă?

Făcu o pauză ca să se convingă că interlocutorul o asculta, apoi continuă:

– Charleen poate și-a pierdut... temporar posibilitatea de a se exprima în cuvinte dar a făcut totul ca să-ți arate sentimentele. Jason, tu ți-ai dat seama ce simte Charleen pentru tine?

– Da. Repulsie.

Exasperată, femeia clătină din cap.

– Nu, Jason, Charleenei îi e teamă.

– De mine?

– Fără îndoială.

– De ce se teme? Să n-o bat la fund?

Erika își încrucișă brațele la piept.

– Jason, pune paharul jos și am să-ți spun de ce se teme Charleen... Mulțumesc.

– Te ascult.

– Fiica ta se teme că o să pleci pentru totdeauna. Probabil că face o legătură între plecarea ta și ce s-a-ntâmplat în urmă cu șase luni când mama și tatăl ei vitreg au plecat și nu s-au mai întors.

Jason își trecu nervos mâna prin păr.

– În cazul ăsta, lucrurile s-au lămurit. Nu mă mai duc la Dallas. Charleen e mai importantă decât afacerea mea. O las baltă.

– Mă bucur să aud asta, Jason, dar ar fi o greșeală. Charleen trebuie să înțeleagă că cei pe care-i iubește pot să plece, fără să dispară pentru totdeauna. Întoarcerea ta va fi dovada.

– Crezi că acum e momentul?

– Cu siguranță. Va rămâne cu noi care o iubim. Voi fi lângă ea. Dacă o duci la Dallas poți să bagi mâna-n foc că n-o s-o lași niciodată singură? Cui i-o vei lăsa în grijă? Surorii tale? Charleen n-o cunoaște. Acum e momentul, Jason, acum ori niciodată.

El dădu paharul la o parte.

– OK, mă voi duce.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru încrederea pe care mi-o acorzi.

Așezându-se în fața ei, o apucă de bărbie și o privi în ochi.

– Te iubesc, Erika. Am deplină încredere în tine.

Un sărut o împiedică să răspundă.

– Dragostea mea... murmură el la un centimetru de buzele ei, astă-seară nu mă pune să escaladez copacul ăla blestemat.

– Nu, Jason. Astă-seară, nu. Niciodată, dragul meu.

Treziți cu mai bine de o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, copiii s-au aliniat în fața ușii de la intrare, șapte mutrițe neliniștite. Dacă o absență temporară îi tulbura atât de mult, ce avea să se întâmple când Jason va pleca pentru totdeauna?

Erika își mușcă buzele până la sânge. „Dumnezeule, ce-o să mă fac?”

Îi sărută pe băieți, pe Billy-Jo, bosumflată, apoi se așeză pe vine lângă Charleen, cu un nod în gât. Fetița se agăță de Erika ascunzându-și fața în rochia ei. Emoționat până la lacrimi, Jason îi mângâie umărul fragil. Pe urmă, se ridică pentru cel mai penibil rămas-bun: el și Erika se priviră lung, cu durere, și se sărutară fugitiv.

– Drum bun, dragul meu.

Jason clătină încet capul, neputând să rostească vreun cuvânt, se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari. Tocmai pusese mâna pe portiera mașinii când se auzi o voce necunoscută, subțire și șovăitoare:

– Nu pleca, tată!

Charleen se desprinse de fusta Erikăi și porni spre el. Jason o primi în brațe în mijlocul grădinii.

– Charleen a vorbit, constată cu ochii mari Travis.

– Mamă, de ce i-a spus lui Jason „tată”? se băgă Andrew.

– Am știut tot timpul c-o să vorbească.

– Mie nu-mi explică nimeni ce se-ntâmplă?

– Scuză-mă, Jack. Jason vine spre noi ținând-o pe Charleen în brațe.

– De ce, mamă?

– Pentru că a vorbit, Andrew.

– Mamă, Jason e și tatăl meu?

Erika își coborî privirea spre fiul ei. Era prea mic ca să-și aducă aminte de Brad.

– Charleen, draga mea, când ai înțeles tu că Jason e tatăl tău?

Agățată de gâtul lui Jason, fetița făcu o figură speriată. Erika reușise să-i îndepărteze pe ceilalți s-a dus cu Charleen și Jason în salon.

– Nu ești obligată să-mi răspunzi, draga mea. E adevărat că Jason e tatăl tău și este mândru de asta.

Puștoaica schiță un zâmbet, dar mâna ei mică se crispă pe cămașa lui Jason.

– Noi am vrea să știm doar cum ai aflat tu acest lucru, continuă răbdătoare Erika. Ți-a spus mama ta?

Charleen infirmă clătinând din cap.

– Atunci, cine? Tata? Tata Richard?

„Nu" răspunse căpșorul puștoaicei.

– Când l-ai văzut prima oară pe Jason, știai cine e?

De data asta, fetița încuviință. Erika și Jason se uitară unul la celălalt.

– Asta explică de ce te-a acceptat imediat.

Explicația nu păru s-o liniștească.

– Charleen, murmură Erika după un timp. Vrei să ne spui cum ai aflat?

Urmă o liniște apăsătoare, timp în care Charleen își căuta agitată cuvintele.

– Revistă, declară ea în cele din urmă cu o voce tremurătoare.

– Revistă? întrebară adulții în cor.

Charleen făcu semn către un teanc de ziare și reviste de pe masă.

– Să înțeleg deci că mi-ai văzut poza într-o revistă? întrebă Jason. Poate aceea unde stau în fața unui camion?

Copilul încuviință din nou.

– Mama a văzut fotografia asta? A văzut-o și tata... Richard?

Jason șovăi o secundă când rosti numele celui de-al doilea soț al Cynthiei. Încă o dată, Charleen făcu semn că da.

– Ce s-a-ntâmplat când au văzut fotografia?

Ochii Charleenei se umplură de lacrimi. Din nou, expresia de teamă îi împietri figura palidă.

– ... certat... țipat mult... murmură copila.

Inima lui Jason încetă să mai bată.

– Ce-au țipat, draga mea?

– Bani, a venit scurt răspunsul Charleenei.

Erika îl văzu cum pălește. Un val de furie îi incendie obrajii. Ce fel de oameni erau acești Cynthia și Richard ca să trateze în felul ăsta un copil nevinovat? N-aveau dreptul să-i ascundă lui Jason existența fiicei lui.

– Charleen, când au văzut fotografia?

Erika spera că perechea se răzgândise în privința banilor. Fetița începu să tremure.

– ... ziua când au plecat, bolborosi ea.

Jason intră în bucătărie ținând-o de mână pe Charleen. Amândoi erau zâmbitori. Fetița se așeză la masă lângă ceilalți copii. Jason o îmbrățișă pe tânăra femeie care stătea retrasă.

– Charleen și cu mine am luat o hotărâre gravă, începu el serios.

Cu privirea în pământ, Erika lupta să-și stăpânească lacrimile care erau gata s-o podidească. Și totuși, știuse de la bun început, de cum îi pusese piciorul în casă: omul ăsta venise să-și ia fiica și, de îndată ce ea își va reveni, urmau să plece împreună în Texas. Făcu un efort să-l privească în față.

– Ai pierdut avionul, remarcă Erika.

– O să-l luăm pe următorul. L-am anunțat pe Sam, răspunse Jason.

– Bineînțeles. E timpul ca Charleen să-și facă bagajele.

– Și să găsim o familie care să-i găzduiască pe Plume și pe Cenușăreasa.

– Cum... ce?

– Harold și Norma, propuse Travis.

Jason schiță un gest satisfacut.

– S-a rezolvat...

Erika ridică sprâncenele și îl privi confuză.

– Jason...

– Alte probleme? îi întrebă pe copii.

– Școala, spuse Charleen.

– E cineva care să nu poată lipsi trei zile de la școală?

– Nuuu! țipară puștii în cor.

– Așa stând lucrurile, luați-vă cărțile și caietele la Dallas, și vai de cel care n-o să-și facă lecțiile... E clar?

– Da, Jason!

În timp ce copiii se grăbeau să urce scările la etaj, urmați de Plume care lătra, Erika își duse încet mâna la față.

– Dragul meu, am înțeles bine?

El o sărută tandru.

– Da, dragostea mea. Plecăm cu toții la mine. Am rezervat deja locurile.

– Dar asta costă al naibii de mult și...

– Erika, să nu mai vorbim despre asta. Draga mea, acum nu pot s-o părăsesc pe Charleen. Pe de altă parte, cine o să aibă grijă de ea cât eu voi fi toată ziua la birou? Erika, te rog. Fă-o pentru mine.

Erika îi zâmbi printre lacrimi. Care femeie ar fi putut să-l refuze pe Jason Ness să-l urmeze chiar până la capătul lumii?

Capitolul 10

Din imensa bucătărie albă, Erika contempla panorama Dallasului. De când veniseră în orașul ăsta, în urmă cu trei zile, abia îl văzuse pe Jason. Tânăra femeie oftă lung gândindu-se la lungile nopți solitare pe care trebuise să le suporte, în camera de oaspeți, în celălalt capăt al apartamentului. Un apartament somptuos care costase de bună seamă de zece ori mai mult decât casa ei din Virginia.

Bineînțeles, Ness îi explicase că-și petrecea zilele întâlnindu-se cu alți oameni de afaceri și consacra o mare parte a nopților studiind diferite dosare. Cu toate astea, Erika era convinsă că ceva se schimbase iremediabil.

Obosită de atâta așteptare, ajunsese să-și dorească să se întoarcă cât mai repede acasă, în Virginia.

Oftă din nou și așeză bucățile de șuncă în tigaie, la prăjit, încercând să se concentreze asupra gesturilor ei.

– Uite-l pe tata! țipă Charleen.

Jason intră în cameră, cu părul încă ud de la duș. Începu prin a o îmbrățișa pe Charleen și a o săruta afectuos.

„Nu, se gândea Erika, asta n-are nici o legătură".

Jason zâmbi. Acest om de afaceri elegant, îmbrăcat cu gust, nu mai avea nimic în comun cu bărbatul care-i zugrăvise casa și-i învățase base-ball pe băieții ei. Semăna încă și mai puțin cu amantul înfocat care-i escalada fereastra în fiecare seară.

Omul ăsta avea aspectul unui dandy. Era foarte bogat. Mica firmă de construcții pe care și-o înființase avea acum dimensiunea unui adevărat imperiu.

– Bună, draga mea.

Erika închise ochii, dar el n-o sărută. Când îi deschise din nou, îl văzu lângă Charleen.

– ... cadou pentru tine, spuse fetița cu glas slab.

– Adevărat? spuse el încântat.

Fetița deschise mâinile pe care le ținuse la spate.

– Ți-aduci aminte de fabula pe care mi-ai citit-o? întrebă ea. Era povestea unui leu care avea o țeapă în picior.

Jason se lăsă pe vine lângă ea, contemplând micul leu de pluș galben. Regele animalelor avea un aer atât de comic.

– Dar e șașiu, remarcă el.

– Pentru că are o țeapă în picior, explică Charleen.

Jason luă jucăria și pe chip îi apăru o bucurie sinceră. Primul cadou de la fetița lui. Emoția puternică îi înecă ochii în lacrimi. Își ascunse fața în părul Charleenei.

– Te iubesc, domnișoară Ness.

– Și eu te iubesc, tată.

O mângâie pe obraz, în culmea fericirii. Întreg universul se luminase... Nu, nu chiar. Comportarea Erikăi era singurul punct negru pe cerul limpede al fericirii lui. O privire piezișă în direcția ei îi confirmă acest lucru. În mod inexplicabil, tânăra femeie se schimbase. Parcă și-ar fi pierdut bucuria de a trăi. Și fără bucuria ei de a trăi, Erika nu mai era Erika.

Jason o surprinsese în mai multe rânduri privindu-l întunecată. Și în dimineața asta îl întâmpinase cu un zâmbet care se stinsese imediat.

– Tată, știi cum îl cheamă pe leul ăsta? întrebă Charleen.

Jason se scărpină în cap.

– Nu știu.

– Rubin! Mama Erika l-a botezat așa din cauza ochilor roșii.

Erika anticipă întrebarea lui Jason.

– Charleen voia să știe cum să-mi spună. Doamna McCormik suna prea oficial. Erika, prea familiar, așa încât am optat amândouă pentru mama Erika. Dar dacă te deranjează...

– Ba dimpotrivă! Mama Erika... și îmi place și Rubin.

Îi zâmbi Erikăi și fetiței lui, ridică leul sus ca să-l arate și celor șase copii de la masă.

– Ei? Ce părere aveți? Fiara asta o s-o bage-n sperieți pe secretara mea?

Se dezlănțui un concert de râsete. Jason îi mângâie pe băieți pe creștet, și o sărută tandru pe obrazul mâzgălit de dulceață pe micuța Billy-Jo. Ce n-ar fi dat s-o audă și pe Erika râzând.

– Nu iei micul dejun cu noi? întrebă ea.

– Am să beau o cafea la birou.

Văzu ochii ei verzi întunecându-se.

– În cazul ăsta la revedere.

Jason o așteptă să așeze tigaia cu șuncă pe marginea plitei, o luă de mână și o împinse în living. O luă în brațe cu forța, rezemând-o cu spatele de ușă.

– Ți-am simțit lipsa, șopti el.

În urechile Erikăi, aceste cuvinte răsunau ca o muzică celestă.

– Și eu, răspunse ea.

Jason îi strivi buzele cu gura lui, o simți înfiorându-se și se scufundară împreună într-o lume ireală. Glasurile copiilor, răzbătând prin ușa de lemn, și gongul unei pendule undeva în apartament, îi readuseră la realitate. Dacă continua s-o sărute pe Erika, urma să rateze întâlnirea. Acest sărut lămurise cel puțin una dintre întrebările capitale pe care și le punea: nimic nu alterase dorința tinerei femei pentru el. O respinse cu blândețe. Vraja clipei se destrămase, dar nu-și reveni în simțiri decât cu prețul unui mare efort. Aceeași flacără trebuia s-o mistuie și pe Erika, presimțea el, pentru că, cu spatele lipit de ușă, respira greu.

– Draga mea, nu știu ce te supără. Vorbim diseară despre asta, la tine în cameră, dacă vrei.

Erika îl privi plecând, cu inima strânsă. În mod curios, acum îl găsea mai apropiat, cu leul de pluș în mână.

Jason își termină fără grabă paharul de whisky, revăzând în fața ochilor suava noapte din Virginia. Făcuse o greșeală aducându-i pe Erika și pe copii la Dallas... Sau poate nu! Charleen făcuse progrese imense cu o viteză incredibilă. Fetița mută se transformase într-o adevărată moară stricată. Băieții au trecut în revistă toate muzeele, Billy-Jo s-a adaptapt perfect noilor condiții. Problema era Erika, din ce în ce mai morocănoasă.

Jason își spunea că Erika își va regăsi buna dispoziție revenind acasă, dar se înșelase. De când se întorseseră la Mountain Vien, abia îi spusese câteva cuvinte. Acum, o aștepta cuprins de îndoieli. Ce se întâmplase? De ce îl evita?

Văzând-o intrând, Jason fu cuprins de presimțiri sumbre. Erika părea extrem de încordată. Se întrebă dacă nu cumva mai făcuse vreo greșeală, în punerea în aplicare a planului său. Își privi câteva clipe iubita și simțind-o atât de departe se hotărî să adopte apropierea directă.

Puse pe masă paharul gol și se ridică.

– Erika, accepți să te căsătorești cu mine?

O frământare teribilă se întipări pe chipul femeii și, inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi. Inima ei striga „Da!", rațiunea i se împotrivea. Tuși încercând să-și dreagă glasul și rosti încet:

– Îmi pare rău, nu pot.

– De ce? Spui că mă iubești.

– Da, te iubesc. Dar, te rog, nu-mi îngreuna și mai mult situația în care sunt.

Jason o privi neîncrezător. Toate astea n-aveau nici un sens.

– N-ai dreptul să mă refuzi fără să-mi dai o explicație.

– Promisiunile... șopti ea evaziv.

– Promisiunile pe care le-ai facut cui?

– Lui Pete și Jack.

– Ce le-ai promis?

– Că o să-i adopt. Că o să devin mama lor adevărată.

– Iartă-mă, dar nu înțeleg care este problema.

– Cum naiba vrei să-i pot adopta dacă o să mă mut în Texas? Știi ce scrie în dosarul meu? Că sunt unicul părinte a patru copii și că locuiesc în Virginia. Cum crezi că o să reacționeze Comisia de adopții când va

afla că mă mărit și că mă instalez într-un apartament din Dallas împreună cu cinci copii? Ce dracu' Jason, oamenii ăștia au niște idei în materie de adopții! Jason, de ce zâmbești?

– O mamă a șapte copii nu înjură ca un birjar, draga mea.

Erika îl privi cu ochii mari. Tocmai îi refuzase cererea în căsătorie. Și asta părea să-l amuze. De fapt, avusese dreptate când spusese „șapte copii"? Nu, pentru că aveau să rămână doar șase după ce-o să plece el cu Charleen.

– E ceva ce eu nu știu? întrebă ea în cele din urmă.

– Mă tem că e vorba de ceva important.

– Da?

– Da. Am profitat de șederea noastră la Dallas ca să-mi vând apartamentul, cât și acțiunile firmei lui Sam, cumnatul meu. Eu rămân majoritar în privința capitalului dar, acum, el o să conducă.

– Și... tu ce-o să faci?

– Am avut deja câteva întâlniri cu Dove Mayer și conducerea Școlii Superioare din Mountain Vien. În septembrie, am să pun bazele unei noi firme care va angaja tineri dornici de muncă cu jumătate de normă ca să-și plătească studiile.

Erikăi îi înflori un zâmbet în colțul gurii.

– O să te poți obișnui să câștigi mai puțin bani?

– Am să câștig suficient pentru ca să-mi pot întreține soția și cei șapte copii.

Zâmbetul din colțul gurii ei deveni panoramic.

– Poate chiar opt, cine știe? murmură ea.

Jason se uită imediat la pântecul ei plat și, fără să vrea, avu viziunea Erikăi însărcinate cu copilul lui.

– Opt cel puțin... răspunse el.

Ochii femeii scânteiară.

– Vrei să repeți întrebarea?

– Erika, vrei să fii soția mea?

Tânăra femeie alergă repede spre el și-i sări în brațe.

– Da!

– Când, dragostea mea?

– Azi, mâine, sau de ce nu, ieri? Te iubesc, Jason, îi șușoti ea la ureche mângâindu-l pe obraz.

– Și eu te ador, doamnă Ness.

Buzele lor se căutară cu aviditate. Erika scoase un geamăt surd iar Jason slăbi puțin îmbrățișarea, și îi examină figura congestionată.

– Crezi că ăia mici dorm?

– După o asemenea zi, de bună seamă.

După încă o repriză de sărut, Erika concluzionă:

– Urci pe scară sau preferi bătrânul tău stejar?

Pufnind în râs, Jason o ridică în brațe și porni spre etaj. La jumătatea scărilor, făcu o haltă și se aplecă spre buzele deschise ale Erikăi.

– Buah! se auzi un glas din întuneric, iar se sărută pe gură.

– Acum au voie pentru că or să se căsătorească.

– Atunci, Jason o să devină tatăl nostru?

Cei șapte copii erau aliniați pe palier. Erika izbucni în râs.

– Din câte văd eu, galeria aprobă acest mariaj, spuse ea. Să supunem la vot. Cine este pentru, să spună da.

Urmă o hărmălaie indescriptibilă. Jason trase un fluierat ca să se facă liniște.

– Sunt foarte emoționat, copiii mei...

Neavând încotro o lăsă jos pe Erika, șoptindu-i încet la ureche:

– Orice s-ar antâmpla astă-seară lasă deschisă blestemata aia de fereastră.

EPILOG

Erika traversă încet vestibulul de teamă să nu spargă liniștea casei. Copiii erau la școală, iar Andrew și Billy-Jo, erau la grădiniță. Se duse în vârful picioarelor spre salonul pe care Jason îl transformase în birou.

Se închidea deseori acolo, cu teancuri de documente și dosare. Firma lui de construcții prospera și începând din octombrie își extinsese activitatea și în afară de Mountain Vien. Erika încetini pasul la vederea ușii cu două canate din capătul culoarului. Spera din toată inima ca Jason să fie bine dispus.

În timpul celor cinci luni de când erau căsătoriți, nu-l văzuse niciodată furios dar, bineînțeles, era un început în toate. În definitiv, hotărârea de a abandona

orice mijloace preventive după noaptea nunții îi revenea lui Jason. Acum recolta fructul... cele două fructe, mai precis.

Erika bănuise de la început și medicul îi confirmase, dar nu îndrăznise să-i spună lui Jason. Gemeni! Dumnezeule, cum o să primească vestea? Bineînțeles, în familie exista un precedent: Trevor și Travis... Luându-și inima-n dinți, intră în birou cu neplăcuta senzație că deasupra capului ei se afla sabia lui Damocles.

Primul lucru pe care l-a remarcat Jason, a fost că-i evita privirea. Erika își răsuci o buclă în jurul degetului arătător, cercetă pe rând cărțile din bibliotecă, își alese una și începu s-o răsfoiască. Jason miji ochii. Evident, Erika era preocupată de ceva. Dacă continua să se consume l-ar fi afectat pe cel mic.

La început doar bănuise că era însărcinată, după aceea, bănuiala lui se transformase în certitudine. Nu înțelegea de ce nu-i spusese deja. Jason deschise gura pregătindu-se să-i pună întrebarea fatidică, dar ea i-o luă înainte:

– Îți plac bebelușii?

– Draga mea, avem deja șapte copii, ai uitat?

– Eu te întreb totuși dacă-ți plac bebelușii.

– Te referi la vietățile alea mici, cărora mereu le e foame, care sunt mereu ude și trebuie să le schimbi scutecele?

Erika oftă.

– Tu ai spus-o...

Jason păru să gândească profund, bătând darabana pe mapa de piele de pe birou.

– Aș fi un mincinos dac-aș spune că-i ador...

– De ce, Dumnezeule?

– La început sunt fără dinți, pe urmă sunt lipsiți de educație...

– Într-adevăr!

Bărbatul pufni în râs deschizând larg brațele.

– Te tachinez, draga mea.

Erika se cuibări la pieptul lui. „Știe deja!" Ideea îi veni brusc în minte. Jason ghicise totul și nu aștepta decât ca ea să i-o spună. Tânăra căsătorită se simți imediat mai bine.

– Ești la curent? se grăbi ea să-l întrebe.

Jason încuviință cu un gest.

– Cum ți-ai dat seama?

El se lansă într-o lungă explicație. O observase... și când un bărbat iubește o femeie, nu-i scapă

asemenea lucruri. Pe scurt, o mie de detalii o trădaseră pe Erika. Ea îi sorbea vorbele, fascinată parcă.

– Uite-așa, încheie el triumfător. Asta o să te-nvețe minte să nu mai ai secrete față de soțul tău.

– Ai dreptate.

– Nici spovedanii în șoaptă, cu doctorul la celălalt capăt al firului.

– Firește.

– Nici suspine anemice, seara, pe verandă, sub cerul de toamnă.

– Jason!

– Gata cu ochii înlăcrimați.

Erika îl privi.

– Jason, ești fericit?

El o strânse în brațe mai tare și o sărută pe pleoape cu o tandrețe infinită.

– Îndrăznești să mă întrebi? N-am fost niciodată mai fericit ca acum. Ador bebelușii, dragostea mea, mai ales pe al nostru...

Palma lui mare se așează ușor pe pântecul încă plat al Erikăi.

– E o binecuvântare, declară el cu emoție în glas. Îți dai seama, opt copii într-o casă.

– Opt...

– E o cifră norocoasă. Un număr de aur care înseamnă fericire și abundență, ca toate numerele cu soț.

– Te pricepi la numerologie?

Jason bătu cu palma coperta lucioasă a unei reviste de pe birou, râzând bucuros.

– Știința asta n-are nici un secret pentru mine. Tu știi că în Egiptul antic, optul reprezintă împlinirea?

– Hmm...

– Că Pitagora îl considera numărul dreptății? Erika? De ce râzi?

– Cine? Eu?

El o sărută din nou pe tâmplă.

– Jason, ascultă...

Jason ridică mâna, impunându-i tăcere.

– O clipă! Vreau să-ți cer două favoruri pentru optarul nostru. În primul rând, cer o menajeră până când copilul o să mai crească. Pe urmă, dacă e fetiță, vreau să aibă un nume frumos de fată, nu de... tentativă de băiat, de acord?

– Am să mă gândesc la asta. Doamne, Jason!

– Draga mea, trebuie să te odihnești mai mult. Ești cam palidă și ai ochii încercănați. Te simți bine?

– Dragul meu, am avut deja patru sarcini...

– Până la urmă, ai fost la doctor?

– Tocmai asta-i, Jason...

– Cred că ai o carență de vitamine... asta e. El nu ți-a spus nimic?

– Nu... Da...

– Ce-a spus?

Sufocat de emoție, Jason își privi interlocutoarea care râdea în hohote.

– Draga mea, ești surmenată. Ce-ar fi să te odihnești...

Erika ocoli biroul și se proțăpi în fața lui.

– Jason, vrei să vezi poza bebelușului?

El reuși cu greu să vorbească, din cauza nodului din gât.

– O poză? Vrei să spui o fotografie color, lucioasă, de pus în album?

– Din păcate va trebui să te mulțumești cu una alb-negru.

Jason rămase cu gura căscată.

– Stai pe loc, spuse ea. Mă întorc imediat.

Ploaia fină de toamnă desena arabescuri ciudate pe plăcile de gresie. Când se întoarse în birou, Erika îl găsi pe Jason exact așa cum îl lăsase.

– Dragul meu, ai auzit vorbindu-se de ultrasunete?

– Da, bineînțeles.

Ferindu-se să nu-și trădeze neliniștea, ea îi întinse un clișeu. El îl luă și se uită confuz la diferitele nuanțe de gri.

– Ecografie, spuse ea.

Jason continua să se uite la clișeu, cu sprâncenele ridicate.

– Fotografia asta a fost făcută în urmă cu o oră la spitalul central din Mountain Vien. Seamănă, nu?

– De ce, Erika?

– Ea nu-și putu reține un zâmbet.

– Cum, de ce? Tu ești tatăl, nu-i așa? Ar fi uimitor ca bebelușul să nu semene cu nici unul dintre noi, nu crezi?

El încercă să înțeleagă ceva din imaginea pe care-o avea în față, îndepărtând clișeul și mijind ochii.

– Dragă, ce-i cu poza asta? Așa se obișnuiește acum, sau ai vreo problemă.

Lăsă deoparte hârtia. Își îndreptă toată atenția asupra femeii. Era ceva care nu se potrivea. Dar ce?

Era copilul în pericol? Sau Erika? Nu! Nu putea suporta gândul ăsta...

Ea îi citi neliniștea în priviri. Zâmbitoare, întoarse fotografia pe care el o ținea invers.

– Nu te teme, îl liniști ea, suntem absolut sănătoși. Vezi tu pata asta mică, gri? E copilul nostru.

– E foarte frumos...

– O clipă... Vezi și cealaltă pată gri? Și acela e copilul nostru.

– Doi?

În timp ce Erika râdea în hohote, Jason privi poza mai de-aproape. Pe urmă, își trecu mâna prin păr.

– Doi! Isuse, sunt doi! Gemeni...

În loc de răspuns, el primi o încuviințare din cap. Luă din nou clișeul.

– Draga mea, fii draguță, nu mai sunt și alte pete gri?

– Nu, Jason. Nu sunt decât doi. Ceea ce nu-i rău deloc.

– Erika, te simți bine?

– Bineînțeles, Jason.

Jason o luă în brațe și o strânse cu blândețe.

– N-ar trebui să stai în pat?

– Te asigur că mă simt foarte bine.

Erika își sprijini fruntea de pieptul puternic al soțului ei. Acesta o strânse și mai mult.

– Credeam că n-ai să mă întrebi niciodată.

– Iar eu că n-ai să-mi spui niciodată. Nouă copii, e într-adevăr o familie serioasă.

– Ei bine, nouă este o cifră la fel de promițătoare ca opt?

El se prăbuși pe fotoliu, trăgând-o pe genunchii lui.

– E chiar mai bună. E considerată cifra perfecțiunii. Ebraicii vedeau în ea înțelepciunea supremă. Într-un cuvânt... Erika, ce faci?

Degetele fine ale femeii descheiau încet cămașa lui Jason, scoțând la iveală pieptul lui puternic. Un val de dorință îl străbătu în clipa în care ea îl atinse cu buzele.

– Ești sigură că... o... putem face?

– Putem și trebuie s-o facem.

– Atunci, haide!

Jason zâmbi ca un băiețel pus pe șotii.

Sfârșit